

ÇANKAYA LİSESİNDEN YANSIMALAR

İmtiyaz Sahibi

Çankaya Lisesi adına;

Abdullah BARMAN

Okul Müdürü

Editör

Eyüb Hüseyin BAYAR

Danışman Öğretmenler

Nazmiye BULDUK

Derya ÖZTÜRK

Kubilay ŞAHİN

Yazı Kurulu

Eyüb Hüseyin BAYAR

Deniz Umut AYPEK

Sıla CANTÜRK

Tuğçehan GÖKDUMAN

Şilan Zeynep BEKTAŞ

Dergi ve Kapak Tasarım

Eyüb Hüseyin BAYAR

Deniz Umut AYPEK

OKUL MÜDÜRÜMÜZDEN	1
SANAT VANDALİZMİNE "TAHRİBATIN İÇİNDEKİ SANAT" GÖZÜYLE BİR BAKIŞ	2
ROBOTİK KODLAMA NEDİR?	5
ALZHEİMER HASTALIĞI	9
TÜRK KÜLTÜRÜNDE YAŞLILIK VE HUZUREVİ	10
TÜRK KÜLTÜRÜNDE YAŞLILARA VERİLEN DEĞER	13
ÇANKAYA LİSESİ'NDE BİR İLK: MODEL BİRLEŞMİŞ MİLLETLER PROJESİ	14
DUDAKTAN KALBE	15
BEYAZ KALE	17
EN ŞANSLI İNSANLAR	19
GÜLMEK VE AĞLAMAK	21
29 EKİM BİR UMUTTUR	22
İYİLİK - YALNIZLIK / SEVDİKLERİM	23
VAZGEÇMEK	24
İKİNCİ BİR ŞANS	25
KAZ İLE KARGA	27
SONBAHAR	28
ATEŞ VE SU	30
NASIR / İLK AŞK	31
YALAN	32
MEZARIMIN BAŞINDA	33
SİYAH PERDE / KENDİMLE KAVGAM	34
ÇOCUKLUK	35
BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ	36
SATRANÇ	39
RESİM ÇALIŞMALARIMIZ	41
ÇENGEL BULMACA	43

Sevgili Okurlar,

Her dönem olduğu gibi bu dönemde de öğrencilerinizin emeği olan dergimizin yeni sayısı ile karşınızdayız. Geleceğin mimarı olan gençlerimize yol göstermek, onları hayata hazırlamak ve kalplerinde, zihinlerinde iz bırakmak en büyük arzumuzdur. Kıymetli öğrencilerimize eğitim ve öğretim yolculuklarında "İki günü eşit olan zarardadır." ilkesini kavratmak amacımızdır. Bu dergimizde buna katkı sağlayabileceğimize inanıyoruz. Değişim, dönüşüm ve yenilik çabamızın bir ürünü olarak sunduğumuz dergimize katkı sağlayan tüm öğrencilerimizle gurur duyuyor, onları başarı haznını yaşatmanın sevincini yaşıyoruz. Gençlere hizmet etmek, onlara kendilerini ifade edecekleri ortamı yaratmak bizim için engin bir görevdir. Bu hislerle kıymetli öğrencilerimizi kutluyor, manevi gücünü her daim hissettiğimiz değerli Çankaya İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın "Ayhan IŞIK"a şükranlarımı sunuyorum.

Abdullah BARMAN
Okul Müdürü

Sanat Vandalizmine “Tahribatın İçindeki Sanat” Gözüyle Bir Bakış

ÖZ

Günümüzde sanat eserleri aktivistler tarafından iyi bir muamele görmüyor. Bunun sebebini belirttikleri birçok video görebiliriz. Bunun sebebini ne kadar doğru olup olmadığı tartışılabilir. Amaçları olan “dünya çapındaki sanatçılara, dünya insanlarına ulaşmak” fikrine vardıklarını söyleyebiliriz. Bu yazıdaki amaç, iklim aktivistleri tarafından yapılan bu eylemlerin ne kadar doğru olup olmadığını, vandalizm olup olmadığını irdelemek değil, bu tahribatın kasıtlı eylemlerin daha çok sanat doğurup doğurmayacağını irdelemektir. İkonoklazmayı anlatarak başlayan bu yazımda, sanat Vandalizmine, Fütürizme ve Dadaizme de değinilecektir.

Anahtar Kelimeler: Vandalizm, İkonoklazm, Fütürizm, Dadaizm

GİRİŞ

Sanatın tahribatı fikri ilk olarak ikonoklazm ile gözümüze çarpıyor. Öncelikle ikonoklazm nedir? Bundan biraz bahsetmemiz gerekir.

İkonoklazm kelime kökeni olarak “eikon” ve “kiao” kelimelerinin birleşiminden meydana gelmiştir. Eikon ikon veya figür, kiao ise kırmak anlamına gelir. Buradan yapabileceğimiz çıkarım ise bu anlayışta ikonların, figürlerin veya bir sanatın kırımı, tahribatıdır aslında ikonoklazm. İkonoklazmanın günümüzdeki örnekleri de var tabii ki. Mesela Ayasofya’ya yapılanlar bir çeşit ikonoklazmadır.

İkonoklazm belli dönemlere ayrılmıştır. İkonoklazmın fikir olarak çıkış noktası ise kutsal kitaplardır. Önce İncil ile başlayan bu ikonoklazm fikri, daha sonra İslam dünyasına da yayılmıştır. İslam ikonoklazmasına sonradan değineceğiz. İkonoklazm fikrinin çıktığı İncil bölümleri şunlardır:

“Put yapmayacaksınız. Oyma put ya da taş sütun dikmeyeceksiniz. Tapmak için ülkenize putları simgeleyen oyma taşlar koymayacaksınız. Çünkü Tanrınız RAB benim.” (Leviticus 26:1)

“Ülkede yaşayan bütün halkı kovacaksınız. Oyma ve dökme putlarını yok edecek, tapınma yerlerini yıkacaksınız.” (Numbers 33:52)

“İlahlarınızı simgeleyen putları yakacaksınız; üzerlerindeki altına, gümüşe göz dikmeyecek, bunları kendinize ayırmayacaksınız. Öyle ki, tuzağa düşmeyiniz. Bu putlar Tanrınız Rabbin gözünde iğrençtir.” (Deuteronomy 7:25)

Bizans ikonoklazmasına değinmeden önce İslamikonoklazmasına kısaca değinmek istiyorum. İslam ikonoklazmasının temelinde aslında putların yıkılması bulunmaktadır. Bunun en iyi örneğini ise Peygamber Hz. Muhammed’in, Mekke ve Kâbe’nin içini ve bu bölgelerin çevresini putlardan arındırma arzusunda görebiliriz. Hristiyanlığın aksine İslam’da Tanrı tasvirine, İncil tasvirlerine ve aziz tasvirlerine çok belirgin, katı kurallar vardı. Bu katı kurallar İslam ikonoklazmasını bir hayli etkilemiştir.

Görsel 1: Chludov Psalter, Bizans ikonoklazması

Bizans ikonoklazması ise Hristiyan dünyasını epey meşgul etmiştir. Bizans ikonoklazmasının yükselmeye başladığı dönemler erken İslam ikonoklazması dönemleridir. Bizanslılar ikonoklazm üzerine birçok tartışma yapmışlardır. Bazı argümanlara göre Tanrı'yi ikonlaştırmak, ona yapılan bir hakarettir. Bu nedenden dolayı Tanrı'nın ikonlaşması yasaklanmalı, Tanrı'yi ikonlaştıran şeyler tahrip edilmelidir. Ernst Hans Gombrich ikonoklazmaya kitabında şu şekilde yer vermiştir:

“Sanatın, kiliselerde doğru bir biçimde kullanımı sorunu, tüm Avrupa tarihinde büyük bir önem kazandı. Bu sorun aynı zamanda, başkenti Bizans veya Konstantinopolis olan, Yunanca konuşan Doğu Roma İmparatorluğunun, Latin Papayı yadsımaya yol açan başlıca nedenlerden biri olmuştur. Bir grup, dinsel amaçlarla yapılmış tüm imgelere, yani suretlere karşıydı. Bu görüşte olan kişilere ikonoklast ya da putkırıcı deniyordu. 745 yılında bu grup kilisede üst düzeye yükseldi ve Doğu Kilisesi her çeşit dinsel sanatı yasakladı. Bunların karşıtı olan grup da Papa Gregorius'un düşüncelerini tam olarak paylaşmıyorlardı. Onlara göre, imgeler sadece yararlı değil, aynı zamanda kutsaldır. Bu görüşlerini haklı çıkartmak için öne sürdükleri şeyler, karşıtlarının savları kadar karmaşıktı. Şöyle diyorlardı: “Bağışlayan Tanrı eğer, İsa'da, ölümlerinin gözlerine insan biçiminde görünmek istediye, niçin kendini aynı zamanda görsel imgelerde göstermek istemesin? Biz, putataparların yaptığı gibi, imgelere imge olarak tapmıyoruz; biz imgelerin aracılığıyla, imgelerin ötesindeki Tanrı'ya ve Azizlerine tapıyoruz.”” (Ernst Hans Gombrich, Sanatın Öyküsü, 87, 88)

İkonoklazmadan sonra ise Vandalizm kavramı önümüze çıkıyor. Vandalizm, bir şeye kasıtlı olarak zarar vermektir. Hâlâ daha grafiti dediğimiz şeyin sanat mı yoksa vandalizm mi olduğu bir tartışma konusudur. Sanat vandalizminin tarihine bakacak olursak ilk sanat vandalizmi, 1885 yılında Vasily Vereshchagin'in “The Holy Family” isimli tablosuna atılan asittir. Bunun ardından da çeşitli sanat eserlerine vandalizm eylemlerinde bulunulmuştur.

Bundan sonra Fütürizm ve Dadaizm ile başlayan bir sanatı yok etme fikri ortaya çıkmaya başlamıştı. Fütürizmin bildirisi şu şekildedir:

Görsel 2: Vasily Vereshchagin, The Holy Family

- Tehlike sevgisinin, enerji ve korkusuzluk alışkanlığının şarkısını söylemeye niyetliyiz.
- Cesaret, cüret ve başkaldırı bizim şiirimizin önemli öğeleri olacaktır.
- Şimdiye değin edebiyat dalgınca bir durağanlığı, şehveti ve uykuyu göklere çıkardı. Biz saldırgan hareketleri, ateşli bir uykusuzluğu, yarışçının adımlarını, ölümlü sıçrayışı, yumruğu ve tokadı göklere çıkarmaya niyetliyiz.
- Dünyanın muhteşemliğinin yeni bir güzellik tarafından daha da zenginleştirildiğini onaylıyoruz: hızın güzelliği. Patlayıcı nefesli bir yılan gibi kaportası büyük borularla süslenmiş bir yarış arabası –kükreyen bir araba Semadirek'in kanatlı Zaferi'ne kıyasla daha güzeldir.
- Ruhunun mızrağını dünyaya doğru yörünge halkası boyunca fırlatmış insanoğlunu yüceltmek istiyoruz.
- Şair kadim öğelerinin heyecan dolu arzularını artırmak için kendisini şevk, ihtişam ve cömertlikle harcamalıdır.
- Gayret gösterirken karşılaşılanın haricinde, güzellik yoktur. Saldırgan bir karakter olmadan gerçekleştirilen hiçbir iş başarıya ulaşamaz. Şiir bilinmeyen güçlere karşı, onları azaltacak ve insanın önünde diz çöktürecek sert bir saldırı olarak tasarlanmalıdır.

- Asırların son ucunda duruyoruz!.. Yapmak istediğimiz İmkânsızın gizemli kapılarını yıkmakken neden geriye bakalım? Zaman ve Uzam dün öldü. Zaten mutlaklıkta yaşıyoruz, çünkü sonsuz, her yerde hazır ve nazır hız yarattık.
- Savaşı yücelteceğiz-dünyanın tek hijyenini-militarizm, vatanseverlik, özgürlük getirenlerin yıkıcı hareketleri, ölmeye değer güzel fikirler ve kadınların hor görülmesi.
- Müzeleri, kütüphaneleri, her tür akademileri yıkacağız, ahlakçılıkla, feminizmle, her çeşit fırsatçı ya da faydacı ödeklilikle savaşaacağız.
- Çalışmayla, zevkle ve isyanla heyecanlanmış büyük kalabalıkların şarkılarını söyleyeceğiz; modern başkentlerdeki devrimin çok renkli, çok sesli gelgitlerinin şarkılarını söyleyeceğiz. Vahşi elektrikli bir ayla parıldayan cephaneliklerin ve tersanelerin titrek gece heyecanlarının şarkılarını söyleyeceğiz. Dumanla süslenmiş yılanları yiyip yutan hırslı demiryolu istasyonlarının; dumanlarının çarpık çizgileriyle bulutlar yaratan fabrikaların; bıçakların pırlıtsıyla güneşte ışıdayan, dev jimnastikçiler gibi nehirleri aşveren köprülerin; ufkun kokusunu alan maceraperest buharlı gemilerin; koca tekerlekleri devasa çelik atlar gibi rayları arşınlayan geniş göğüslü demir başlıklarla zapt edilmiş lokomotiflerin ve pervaneleri rüzgârda bayraklar gibi salınan ve heyecan dolu bir kalabalıkmişçasına bağırır gibi görünen uçakların sessiz uçuşlarının şarkılarını söyleyeceğiz.

Gördüğümüz gibi sanat aslında bir var ediş şekli olarak görülmeye başlanmıştır. Hatta bazı sanatçılar Louvre müzesinin yıkılması gerektiğini düşünüyordu. Çünkü diğer birçok eser, klasik dönem resim sanatı gibi görülmediği için bu müzelere kabul görmüyordu. Dolayısıyla görmeleri gereken değeri görmüyorlardı. Tahribatın geçtiği bir sanat performansı olan, Marina Abramovic'in "Rhythm 0" adlı performansında ise sanatın tahribatla gerçekleşeceği fikri neredeyse zirvelere ulaşmıştır diyebiliriz.

SONUÇ

Sanatın tahribatı fikri ikonoklazmadan başlayıp, fütürizm ve modern, çağdaş sanatı etkileyen bir fikir, bir ideadır. Bu ideanın bazı destekleyici argümanları olmakla birlikte, bu argümanların sanatçılar tarafından veya sanat uğruna yapılan bir tahribat olmadığından ötürü, bu vandalizm eylemlerinin yeni bir sanat doğurmayacağı fikrindeyim. Ortada bir sanat var etme kaygısından çok, sanat eserlerine zarar vererek, onlar üzerinden dünyaya ve sanatçılara ulaşma fikri vardır. Yani, yapılan bu eylemler sanatçılar veya sanat kaygısı güden birileri tarafından değil de aktivistler tarafından yapıldığı için, bunların yeni bir sanat doğurmayacağı kanaatindeyim. Sanatın tahribatı fikri Paul Cezanne, Jacques-Louis David gibi sanatçılar kadar savunulsa da tüm sanat camiası tarafından kabul görmemiştir. Yani bu görüşler aslında estetik, yani sanat felsefesinin bir problemi haline gelmiştir. Sanatın yok edilmesi yeni bir sanat doğurur mu? Bu birçok argümana karşı diğer birçok argüman koyarak savunulabilecek tartışılabilir bir konudur.

Kaynakça

- 1.Sam Kemp, "From Rembrandt to Marcel Duchamp: A Short History Of Art Vandalism"
- 2.Art In Context, "Iconoclasm", erişim: Nisan 29, 2022, <https://artincontext.org>
- 3.Vrsaidas Karalis, "Breaking the Image, Celebrating the Word: Byzantine Iconoclasm and the Tendency to Abstraction"
- A. H. Merrills, "The Origins of Vandalism" International Journal of the Classical Tradition Vol. 16, No. 2 (Jun., 2009), pp. 155-175 (21 pages)

Robotik Kodlama Nedir?

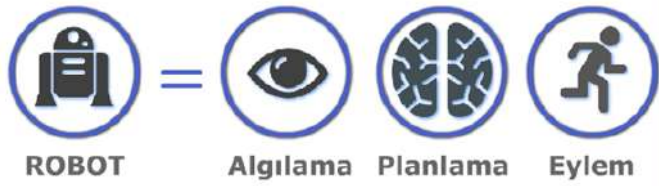
Robotik Kodlama:

Robotik kodlama, makine ve kontrol sistemlerini, bilgisayar, elektronik ve uzay bilimlerinin tümünü kapsayan bir ortak çalışma alanında gerekli yazılım “kodları” ile makinelerin iletişiminin sağlanmasıdır. Mekanizmaların tasarımı, kontrol edilebilmeleri için yapılarına elektronik donanımların eklenmesi, dijital ortamda kontrollerinin sağlanması ve belirli ortamlarda belirli koşullara göre çalışmalarını için gerekli kodlar vardır.

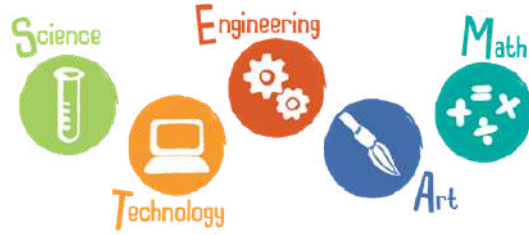
Robotik ise makine, mekatronik, bilgisayar, yazılım, kontrol ve otomasyon, uzay ve havacılık, elektrik-elektronik gibi birçok mühendislik disiplinini bir arada toplayan bir bilim dalıdır.

Robot Nedir?

Robot, algılayabilen, planlayabilen ve eylemde bulunabilen bir makinedir.

- Her makine robot değildir!
- Çevreleri ile etkileşim
- Karmaşık problemleri çözme
- Basit yada karmaşık zeka
- Eylemde bulunma
- Hareket, ses, ışık, nem, basınç vb.

Robotik Kodlamayı Nasıl Öğrenebilirim?

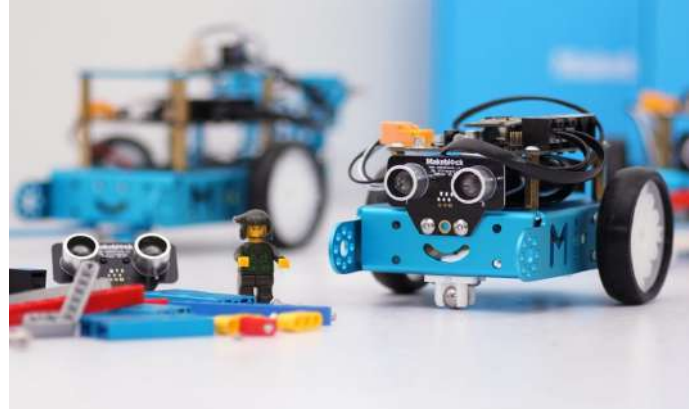
Robotik biliminin hızla ilerlemesi ve dünyamızın sürekli daha da dijitalleşmesiyle çocukların ve profesyonel düzeyde bu bilimle uğraşmayan insanların robotik sistemleri ve programlamayı öğrenebilmeleri için günümüzde robotik ve kodlama eğitimleri verilmektedir. Yurtdışında başlatılan ve son yıllarda ülkemizde birçok okulda ve özel eğitim kurumunda STEM, STEAM ve STEM+A (Fen Bilimleri-Teknoloji-Mühendislik-Sanat-Matematik) gibi isimlerle verilen bu eğitim programları ile öğrencilerin analitik düşünme kabiliyetlerini geliştirmek ve erken yaşta mühendisliğe karşı ilgi duymalarını sağlamak amaçlanmıştır.

Peki geldik “robotik nasıl öğrenilir?” kısmına. Yazının en başında belirttiğim gibi okullar dışında bu konuda eğitim veren birçok kurum ve kuruluş var. Düzenlenen eğitim programlarından kendinize uygun olan birine dahil olarak öğrenmeye başlamanız mümkün. Tabi başka bir seçenek daha var. İnternette birçok eğitici setin tanıtım içeriğini, öğrenmek istediğiniz tüm programlar için ders içeriklerini bulabilirsiniz. İnternet ortamının yanısıra bu içeriklerin bulunduğu birçok kitap da bulunmakta. Bu kaynaklar vasıtası ile kendi malzemelerinizi kullanarak açıkçası eğitiminizi sınırlandırmamış olduğunuzu söyleyebilirim.

Robotik Kodlama Başlangıç için Ürünler:

Makeblock firması da robotik uygulamalara başlangıç için çeşitli kitle, setler ve bu ürünleri destekleyen programlar geliştirmekte. Bunların başında ise mBot geliyor.

mBot, çocukların kullanması ve programlamayı öğrenebilmesi öngörülerek tasarlanmış düşük fiyatlı ve kolay kullanıma sahip bir robot kitidir. Scratch programlama mantığı ile aynı mantığa sahip, sürükle-bırak yöntemi ile kodlanan, mBlock adında bir programlama arayüzü ile programlanmaktadır. mBot'un donanım özelliklerine gelecek olursak içerisinde beyin görevi yapan mCore adında bir kontrolcüsü bulunmaktadır.

mBot'taki DC motorlar, ultrasonik sensör ve kızılötesi çizgi sensörleri bu kontrolcüye bağlanarak programlanan koda göre işlem yaparlar. mBot'ta yer alan Bluetooth modülü sayesinde kablosuz haberleşme imkanı da bulunmaktadır. Hem bilgisayardan, hem de Android/iOS mobil uygulamasından kontrol etmek mümkündür. Bunun dışında kızılötesi kumandası ile de kontrol edebilirsiniz.

Mblock Nedir?

- Blok tabanlı kodlama programı
- Kod (syntax) yerine sürükle/bırak bloklar
- Scratch tabanlıdır
- Çocuklara programlama ve robotik öğretimi için uygun

ROBOTİK MALZEMELER – ROBOTİKLE UĞRAŞANLARDA HANGİ MALZEMELER OLMALI?

Robotik Malzemeler – Robotikle Uğraşanlarda Hangi Malzemeler Olmalı?

Tüm robotlar ve robotik sistemler kullanım alanları ve malzeme ihtiyaçları farklılık gösterse de aynı yapı standardına sahiptirler. Basit olarak özetlemek gerekirse ortamdaki bilgi sinyali almak için sensörlere, bilgiyi işleyip buna göre karar verme ve çıkış sinyali üretebilmeleri için kontrolcülere, gelen çıkış sinyaline göre davranış sergileyebilmesi için aktüatörlere ihtiyaç vardır.

Tüm robotlar ve robotik sistemler kullanım alanları ve malzeme ihtiyaçları farklılık gösterse de aynı yapı standardına sahiptirler. Basit olarak özetlemek gerekirse ortamdaki bilgi sinyali almak için sensörlere, bilgiyi işleyip buna göre karar verme ve çıkış sinyali üretebilmeleri için kontrolcülere, gelen çıkış sinyaline göre davranış sergileyebilmesi için aktüatörlere ihtiyaç vardır.

Kontrol Kartları

Kısaca robotun beyni diyebiliriz. Sensörlerden alınan bilgiye göre çıkışında bulunan motor, LED, selenoid valf gibi aktüatörlere komut verirler. Kontrol kartları kendi içlerinde mikrokontrolcüler ve tek kart bilgisayarlar olarak ayrılırlar. Mikrokontrolcüler tek bir programı çalıştırmak için tasarlanmışlardır. Sensör bilgisi alma, motor çalıştırma ve haberleşme birimlerini yönetme gibi işlemler için yeterli kapasiteye sahiptirler. Mikrokontrolcülere örnek olarak Arduino, PIC, mBed verilebilir. Tek kart bilgisayarlar ise günlük hayatta kullandığımız bilgisayarlar ile aynıdır. Aynı anda birden fazla işlem yapabilirler. RAM ve kalıcı belleğe, birden fazla giriş ve çıkışlara sahiptirler. Her ne kadar birden fazla işlem yapabilme kapasiteleri olsa da aynı anda birçok program çalıştığından dolayı zaman-kritik uygulamalarında çok başarılı olamamaktadırlar. Raspberry Pi, Orange Pi bu kartlara örnek olarak verilebilir.

Sensörler

Robotikte ışık, sıcaklık, mesafe gibi fiziksel büyüklükleri elektrik sinyallerine dönüştürmek ve bu bilgileri işleyecek karar mekanizmaları kurabilmek için sensörler kullanılır.

•Motorlar

•Robotlarda kullanım alanlarına göre servo motor, DC motor (fırçalı-fırçasız) ve step motor çeşitleri tercih edilir. Motor tercihi bir robotun beklenen performansta çalışması için en önemli etkenlerden biridir. Robotlarda motor tercihi yaparken motor tipinin yanında fiyatı, kullanım kolaylığı, güç-tork-hız-pozisyon kontrolü gibi karakteristikleri de seçimimiz için önemli kriterler olacaktır

Motor Sürücüler

Motorların pwm ayarlarının kontrol edilmesini sağlarlar. Yani motorların yönü ve hızı motor sürücülerini vasıtasıyla kontrol edilir. Her motor tipi için ayrı motor sürücü çeşitleri vardır. Bu motor sürücüler tek bir entegre veya bir kart halinde bulunabilirler.

Piller

Piller robotların ve robotik sistemlerin yaşam kaynağı olan elektrik enerjisini sağlarlar. Kullanım alanlarına göre birçok farklı pil çeşidi bulunmaktadır

Kablosuz Haberleşme Modülleri

•Kablosuz çalışmalar için bu tip modüller gerekir. Bluetooth, WiFi gibi protokoller ile robotun uzaktan kontrolü sağlanır, ayrıca internete bağlı bir cihaz durumuna da getirilebilir.

Robot Gövdesi

Tüm bu bileşenlerin tek bir arada toplandığı, robotun bir yapı haline gelebilmesi için bir gövdeye ihtiyacı vardır. Robotik sistemler tek başlarına bir robot kol, mobil bir robot veya bir otomasyon sistemi olabilirler. Çalışma amaçlarına göre robotlardaki gövde seçimleri değişiklik gösterir.

Arduino Nedir?

- Arduino, kolay kullanılabilir ve esnek bir donanım/yazılım mimarisine sahip, açık kaynaklı elektronik geliştirme kartı,
- Açık kaynak, yazılımın kaynak koduna ve donanım bilgilerine erişiminin serbest olması ve isteğe göre değiştirilebilmesi anlamındadır.
- Açık kaynaklı donanım:
- Kartların devre tasarımları tamamen açık, isteyen üretebilir,
- Açık kaynaklı yazılım:
- Arduino IDE, platform-bağımsız

Arduino ile ne yapılabilir?

- Çevresiyle etkileşime girebilen sistemler
- Sensörler ile veri alma (giriş)
- Analog ve dijital verileri işleme
- Verileri dış dünyaya verme

ARDUINO İLE NE YAPILABİLİR?

Giyilebilir Uygulamalar
(Bisikletin arkasındaki dönüş sinyalleri).

Medikal Uygulamalar
(Kalp sinyali izleme)

RFID Uygulamalar
(Kimlik Giriş Sistemleri)

Askeri Uygulamalar
(Mini drone'lar)

Tarımsal Uygulamalar

Robotik Uygulamalar

Ev Güvenliği ve Otomasyonu Uygulamaları

3 Boyutlu Yazıcı Uygulamaları

Mobil Uygulamalar

Kaynakça

<https://maker.robotistan.com/robotik/>
<http://www.arsivbelge.com/yaz.php?sc=4143>

ALZHEİMER HASTALIĞI

ALZHEİMER HASTALIĞI NEDİR

Beyin hücrelerinin, zamanla ölümüne bağlı olarak hafıza kaybı, bunama (demans) ve genel anlamda bilişsel fonksiyonların azalması şeklinde tıbbî durum Alzheimer hastalığı olarak adlandırılır.

Alzheimer hastalığı, yaygın bir demans türü olup beyin hücrelerinin yok olmasına neden olan ilerleyici bir nörolojik hastalıktır. Düşünce, hafıza ve davranış fonksiyonlarında azalmaya neden olan bu hastalıkta belirtiler yaşla birlikte yavaş yavaş ortaya çıkaran hastalığın ileri evrelere gelmesi yıllar sürebilir. İlerleyici bir hastalık olması nedeniyle Alzheimer'da erken belirtiler genellikle son yaşanan olayların unutulması şeklinde görülürken birkaç yıl içerisinde bireyler günlük aktivitelerin tek başlarına gerçekleştirmekte zorlanacak hale gelebilirler. Sosyal beceriler, davranışlar ve mantıklı düşünme yeteneğinde zamanla olumsuz etkilenir.

ALZHEİMER HASTALIĞI BELİRTİLERİ NELERDİR?

Bilinç bulanıklığı, kişinin bulunduğu ortama adapte olmakta zorluk çekmesi, kişinin sürekli kaybolması, motivasyon ve özsaygı düşüklüğü, kaygı ve depresyon, halüsinasyon ve sanrılar, konuşma ve dil becerilerine ilişkin sorunlar vb.

ALZHEİMER NEDENLERİ?

İleri yaş, down sendromlu olmak, geçmişte yaşanan kafa travmaları, uyku düzeni bozuklukları, yetersiz beslenmek, kötü kontrollü tip 2 diyabet hastalığına sahip olmak vb.

ALZHEİMER HASTALIĐININ TEDAVİ YÖNTEMLERİ NELERDİR?

Bilişsel stimülasyon terapisi gibi psikolojik tedavi yöntemleri ise hastanın hafızasına, problem çözme yeteneğine ve konuşmasına yararlı olabilir. Amerikan gıda ve ilaç dairesi tarafından onaylanan ilaçlar orta düzey Alzheimer hastalıklarında ve şiddetli Alzheimer vakalarında sıkça kullanılmaktadır. Bu ilaçlar Alzheimer'ın neden olduğu semptomları azaltmak ve davranışsal sıkıntıları gidermek için hekim gözetiminde verilir.

Burak SEVİNÇ
9/F

Türk Kültüründe Yaşlılık ve Huzurevi

Yaşlanma, zamana bağlı olarak tarif edilen, fiziksel, psikolojik ve sosyal açılarından ele alınarak açıklanmaya çalışılan bir değişimdir. Gerontoloji (Yaşlanma ve Yaşlılığın Bilimi) bu boyutları inceler. Yaşlanmanın bu üç boyutu her bireyde farklı şekillerde görülmektedir. Bu farklılıklar bireyin içinde bulunduğu topluma ve yaşam kalitesine göre değişmektedir.

Örneğin; mesleki yaşam, gelir durumu, kültürel yapı, yalnız yaşamak, yaşanılan coğrafyanın iklimsel durumu, yetersiz beslenme, kronik hastalıklar ve sporu fazla ya da az yapmak gibi durumlar bireylerin yaşlanma sürecinde değişimler oluşturmaktadır. Bu değişimler sonucu ortaya çıkan hastalıklar Geriatri biliminin konusunu oluşturur. Yaşlanmaya bağlı ortaya çıkan hastalıkların tanı, tedavi ve bakım aşamalarında geriatri bilim dalı devreye girer. Geriatri dâhiliyenin yan dalıdır. Geriatri tansiyon, şeker, mide bağırsak hastalıkları, kemik erimesi, kas erimesi, kolesterol, böbrek hastalıkları, kas hastalıkları, guatr gibi

hastalıkların yanı sıra; unutkanlık, idrar kaçırmaya, uykusuzluk ve beslenme bozukluğu gibi hastalıklarla da ilgilenir.

Dünya Sağlık Örgütü, yaşlılığı “çevresel faktörlere uyum sağlayabilme yeteneğinin azalması” olarak tanımlamaktadır ve yapılan araştırmalara göre bazı ülkelerde yaşlılığın alt yaş sınırı 55 yaş olarak kabul edilmektedir. Türkiye’de ise bu yaş sınırı 65’dir. Yaşlı nüfus kendi içinde de alt gruplara ayrılmış olup 65-74 yaş grubu “genç yaşlı”, 75-84 yaş grubu “ileri yaşlı”, 85 ve üzeri yaş grubu ise “çok ileri yaşlı” grubu olarak isimlendirilmektedir (WHO 1963)

Türk tarihinde Şamanizm, Atalar kültü inancından günümüze değin yaşlılara büyük bir hürmet gösterilmiştir. Türk toplumu, yaşlılara her zaman yardımcı olmayı bir görev bilmiş, onları tarih boyunca belirli özel mekânlarda korumaya almıştır. Yaşlılar Türk kültüründe “aksakal, bir bilen, pir” gibi sıfatlarla anıla gelmiştir.

Türkçede yaşlılıkla ilgili kullanılan kelime ve tabirlerinden bazıları;

Türkçenin ilk yazılı metinlerinden Köktürk abidelerinden zamanımıza görmekteyiz. Köktürk abidelerinde yaşlılıkla ilgili olarak “ödsik”, “ötülüg”; Uygurlarda “yaşlag”, “yaşlıg”, “açı”, “eç” kelimelerinin “yaşlı kadın, hanım, nine”, “kal” kelimesini “yaşlı adam”, “karızan” kelimesini ise “çok kocamış kişi” anlamında kullanmıştır.

Özellikle Kutadgu Bilig’de yer alan dört sembol kişiden biri olan Odgurmuş bilgeliği, yaşlılığı ve olgunluğu temsil eder.

Kaşgarlı Mahmut, eserinde babasının Barsganlı (Yaşlı) olduğunu söyler. Er karıdı (adam kocadı)der. Karahanlılarda; Negü tir eşitgil sinamış qarı / Sinamış qarılar sözi söz kurı “Dinle tecrübeli ihtiyar ne der; tecrübeli ihtiyarların sözü, sözlerin mayasıdır”.

Dede Korkut destan kitabındaki hikâyelerde Dede Korkut, toplumun yol göstericisi, akıl hocası, meseleleri çözen ve bilgisine, tecrübesine itibar edilen bir kişidir.

ski Anadolu Türkçesi metinlerinde yaşlılıkla ilgili olarak ilk kez kullanılan kelimelerden birisi de "karı" "koca," "Ulu", "pir", "ihtiyar" kelimeleri yaşlı anlamında kullanılmıştır

Osmanlı Türkçesinde koca "yaşlı", karı "yaşlı", kocalık "yaşlılık"; pîr "yaşlı"; pîrlik "yaşlılık"; ihtiyar "yaşlı", Őacuz "yaşlı", berdül-acuz "koca karı" kelimelerinin kullanıldığını görüyoruz.

Osmanlı Türkçesi dönemi için elimizde yaşlılıkla ilgili önemli bir kaynak eser vardır. Bu eser, Cicero'nun "De Senectute" ("Yaşlılık üzerine)adlı Latince eseridir. Kanuni Sultan Süleyman zamanında 1559 yılında Türkçeye tercüme edilmiştir. Eser, Kanuni Sultan Süleyman'ı manevi olarak rahatlatmak ve yaşlılığın hükümdarlık için bir güçsüzlük değil bir üstünlük olduğunu anlatmak için yazılmıştır Eserde uzun yaşamak için yapılması gerekenler hakkında bilgiler de verilmektedir. "Yaşlılığa karşı en mükemmel ilaç, bilgili ve erdemli olmaktır". (Cicero).Esere Türkçede yaşlılıkla ilgili yazılmış ilk eserdir de denilebilir.

Türkiye Türkçesi, standart dilinde ve bölge ağızlarından belirlenen yaşlı ve yaşlılık ile ilgili atasözleri, verilmek istenen mesajlar bakımından şu alt başlıklarda sınıflandırılabilir:

1. Tecrübe sahibi olarak yaşlı sözünün kıymeti anlatan atasözleri
2. Atadan görülenin yapılması gerektiğini anlatan atasözleri
3. Yaşlılığın getirdiği zayıflıkları anlatan atasözleri
4. Yaşlanmadan gençliğin kıymeti bilmek gerektiğini anlatan atasözleri

Türk toplumlarında aile bu toplumun en küçük birimidir. Türk sosyal hayatı aile ve akrabalık bağları üzerine kurulmuştur.

Eski Türk ailesinin en önemli özelliği birlik ve dayanışma esasına dayanmasıdır. Nitekim ailede evlatların en önemli görevi babaya ve aileye yardımcı olmalarıdır. Zira "Tay yetişirse at dinlenir, oğul yetişirse baba dinlenir" atasözü Türk aile hayatındaki bu anlayışa işaret eder. Diğer bir husus da ailede küçük oğul evlendikten sonra babasının çadırında kalır ve yaşlılıklarında anne ve babasına bakmakla yükümlüdür. Eskiden sorun olmayan yaşlılık ve yaşlı bakımı sanayileşme, kentleşme, modernleşme kavramlarının ortaya çıkmasıyla sorun haline gelmiştir. Hızlı kentleşme, ailelerin zaman içinde küçülmesi ve kadınların iş hayatına girmesiyle yaşlıların durumları olumsuz yönde etkilenmiş, ev içi konumları zayıflamış, prestijlerinde azalma eğilimi gözlenmiştir. Evlerin başköşesinde oturan dedeler, nineler dönemi yavaş yavaş kaybolmakta; yaşlanan bireyler yaşamlarını kendi evlerinde sürdürmeye devam etmekte; koşullar gerektiriyor veya kuşaklar arası istem ve uyum varsa, çocuklarıyla birlikte oturmakta; ya da huzurevi gibi bir kurumda yaşamaya yönelmek durumunda olmaktadır. Çeşitleri henüz çok fazla olmasa da bu tür kurumsal hizmetlerin sayı ve nitelikleri gün geçtikçe artış göstermektedir.

Ancak Türk kültürünün genel yapısı nedeniyle, bu tür kurumsal yaşam biçimi, toplumumuzda uzun süre fazla itibar görmemiştir. Olumsuz tutumların genellikle güçlü olmasının bir nedeni Türklerdeki aile bağlarının çok güçlü olması ise, diğeri bu tür kurumların niteliklerinin genellikle düşük düzeylerde kalmasıdır. Genç kuşaklar birçok nedenle, yaşlanan anne veya babalarının bakımlarını üstlenmekte zorluk çekmekte; onların huzurevi veya benzeri bir kurumda yaşamalarına razı olmak durumunda kalmaktadır. Ancak böyle bir karar nedeniyle de birçoğu kendini iyi hissetmemekte, kurumsal bir yaşama olumsuz olarak bakmaktadır. Yaşlılar açısından bakıldığında da gençlerin yaşamını zorlaştırmama, mutluluklarını bozmama gibi düşüncelerle çoğunlukla da tabi kerhen kurumlarda yaşamayı istedikleri görülmektedir.

İnsanların ilk tercihleri kendi evlerinde yaşlanmak olsa da ailesi olmayıp yalnız yaşamak zorunda kalanların veya rahat bir yaşam için iyi hizmet isteyenlerin, ileri yaşlarını evlerinde değil de bir kurumda geçirmeleri işlevsel bir çözüm olarak görülmektedir.

Ziyaret düzenlediğimiz Seyranbağları Huzurevi Yaşlı Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi'nde gözlemlediğimiz kadarıyla, Modern yapısı, tek kişilik veya çok kişilik oda seçenekleri, hobi alanları, çok uygun fiyatlarıyla yaşlılarımız mutlu huzurlu. Gündüz istediğiniz gibi gezabiliyorsunuz. Yazın izin alıp yazlığınızda kalabiliyorsunuz. Sağlık imkânları cazip. Yaşlılarımız evde yalnız yaşarken verdikleri yakıt parasına burada bütün ihtiyaçlarının karşılandığını belirtiyorlar. Çocukları ziyarete gelen yaşlılarımız mutlu. Halkımızın burayı sıkça ziyaret ettiğini, günde iki üç kez grupların geldiğini öğrenip mutlu oluyoruz. Kuruma kalmak için yapılan müracaatların arttığını, sıranın oluştuğunu, acil (tek başına yaşayamaz) raporu olanların bile sırada beklediklerini öğreniyoruz. 60 yaşından sonra ihtiyaçlar giderilebiliyorken başvuru yapılması ve sıranın beklenmesi makul çözüm gibi görünüyor.

Türkiye'de de yaşlı sayısı hızla artmaktadır. Yaşlıların yaşam kalitesiyle ilgili standartların mümkün olduğu kadar yükseltilmesine, evlerde veya kurumlarda onlara verilecek hizmetlerin üst düzeylerde olmasına çalışılmalıdır. Yaşlılara, yaşamlarıyla ilgili konularda kontrolü ellerinde tutabilme, kararlarını kendileri verebilme, ayakları üzerinde durabilme imkânlarının sağlanması önemlidir. Sosyal çevrelerinin renkli, sevecen ve sıcak olması, yakın çevrelerindeki insanlardan ilgi, sevgi, saygı ve anlayış görmeleri de hak ettikleri onurlu bir yaşamın önemli boyutları arasındadır. Mimar, kent plancısı, tasarımcı ve sosyal bilimcilere düşen görev, yaşlı ve emeklilerin istek ve beklentilerini daha iyi anlayıp onlara yaşamak isteyecekleri çevreler tasarlamak ve mümkün olduğu kadar çok sayıda seçenek sunmaktır.

İsmail ADAKAN

Tarih Öğretmeni

**Yaşlılık ne saçın ağırması,
ne de belinin bükülmesidir.
İnsanın hayat gayesinin bitmesi,
ümidinin tükenmesi, neşesinin
sönmesidir.**

TÜRK KÜLTÜRÜNDE YAŞLILARA VERİLEN DEĞER

Kültürümüzde yaşlılara saygı vazgeçilmez bir özelliktir. Bizleri yetiştirip geleceğe hazırlayan büyüklerimize, atalarımıza sevgi ve değer göstermeliyiz. İsteklerini yerine getirmeli, yardımcı olmalı, müsait oldukça ziyaretlerine gitmeliyiz. Fakat son zamanlarda yaşlılara verilen değer önceki zamanlara göre çok azalmış durumda. Gençlerimiz büyüklerine değer vermiyor, saygı göstermiyor. Bu durum yaşlılarımızı çok üzüyor. Eğer onları üzmemek istiyorsak onlara saygımızı, sevgimizi göstermeliyiz. Biz de onlara verdiğimiz değeri ifade etmek, onları mutlu etmek ve onların yanında olabilmek için Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Kulübü Başkan ve Başkan Yardımcısı olarak Tarih Öğretmenimiz İsmail Adakan'ın katkılarıyla "Büyüklerimize Saygı ve Minnetle" başlığı altında Ankara Seyranbağları Huzurevi Yaşlı Bakım ve Rehabilitasyon Merkezine bir gezi düzenleme kararı aldık. Türk kültüründe eli boş misafirlğe gitmek uygun olmaz, bu yüzden yanımızda ufak hediyeler götürdük. Yoldayken ilk defa bir huzurevini ziyarete gidiyor olduğumuz için çok heyecanlı ve gergin hissediyorduk.

Yoldayken ilk defa bir huzurevini ziyarete gidiyor olduğumuz için çok heyecanlı ve gergin hissediyorduk. Fakat oraya varır varmaz bütün gerginliğimiz yerini mutluluğa bıraktı. Bizi adeta bir aile ortamıyla karşıladılar. Gelişimize çok mutlu oldular, sohbetimize eşlik ettiler. Huzurevindeki herkesin farklı bir hayat hikâyesi vardı. Kiminin gözlerinden mutluluk akarken kiminin içinde burukluklar, kırgınlıklar vardı. Onlarla sohbet ederken çok değişik duygular hissettik. Oradaki tüm yaşlılar birbiriyle arkadaş, ağabey, abla ilişkisi kurmuştu.

Yaşlılar bize o kadar sıcakkanlı ve samimi davrandılar ki sanki bir akrabamızı ziyaret etmiş gibiydik, hiç yabancılık çekmedik. Biraz sohbetten sonra, Müzik Öğretmenimiz Hülya BAYRAK ve onun müzik öğrencileri, yanlarında getirdikleri enstrümanlarla yaşlılarımız için mükemmel bir müzik dinletisi yaptılar. Yaşlılar şarkılara eşlik etti, danslar etti eğlendiler. Yüz ifadelerinden anladığımız kadarıyla çok mutlu görünüyorlardı. Bize sürekli olarak çok mutlu olduklarını, gelmemize çok sevindiklerini, tekrar tekrar onları ziyarete gelmemizi istediklerini söylediler. Bizde böyle güzel bir şeye vesile olduğumuz için çok mutluyuz. Umarız bir kez daha onları ziyarete gidebilir, hal hatırlarını sorabiliriz. Gezimizde bize eşlik eden Hülya BAYRAK, Törehan SELÇUK, Ali Murat AĞIRBAŞ ve Nurcan ALPASLAN Öğretmenlerimize katıldıkları için teşekkür ederiz. Kulüp kurucumuz İsmail ADAKAN Öğretmenimize de katkılarından dolayı teşekkür ederiz. Saygılarımızla.

Yelda BAYTOK
11-I

Çankaya Lisesi'nde Bir İlk: Model Birleşmiş Milletler Projesi

Türkiye'de çeşitli nitelikli okullarda yapılan Model United Nations (MUN) projesi, okulumuzda ilk olarak 10 Haziran 2022 tarihinde yapılmıştır. Bu proje dâhilinde üç rolde görev alınabilir; Delegelik, Yöneticilik ve Basın.

Delegeler, kura ile belirlenen ülkelerden birinin resmi delegeliğini, yani temsilciliğini yapar. Ülkenin diplomasini, yönetimini, politikalarını, ekonomisini elle tutulur bir şekilde değerlendirip bunun dâhilinde ülkesinin temsilciğini yapar. Bir ülkenin iki veya üç delegesi olması zorunludur. Her delegenin bulunduğu komiteye karşı sorumluluğu vardır. Bu komiteler; "İnsan Hakları, Savunma, Doğal Afetler, Ekonomi" başlıkları altında sınıflandırılabilir. Delegeler, konferans başlangıcında açılış ve politika konuşması yapmalıdırlar. Delegelere bu konuda verilen süre oturum başına beş dakika ile sınırlıdır.

Yöneticiler, aktif komitelerin başında görev alırlar. Komite yöneticilerin ise liderleri genel sekreter ve yardımcısıdır. Yöneticiler, komitelerin işleyişini ve tartışma konularını yönetmek üzerine çalışmaktadırlar. Yöneticilerin ortaya bir başlık atıp delegelerin fikrini alma hakkı bulunmakla beraber, bir ülkenin politika açısından işleyişini tartışma, tartıştırma hakkı bulunmaktadır.

Basın, yani gazeteci denilebilecek ekip ise, oturum esnasında var olan tartışmalar dâhilinde delegelere soru yöneltebilir, oturum esnasında çekim yapabilir, çekim yaptığı görüntüleri ise "ÇLMUN Gazetesi" başlığı altında yayımlayabilir ve okul dergisiyle paylaşabilir. Basın ekibi kritik bir ekiptir, delegeler basın ekibinin soruları altında cevap verebilmek adına ülkesini araştırmak durumundadır.

Bu roller haricinde yönetim unsurlarının olduğunu belirtmek isteriz. MUN, resmi bir organizasyon olduğu için buzdağının görünmeyen kısmında bulunan emektarlar vardır. Bahsi geçmeyen roller ise "Konferans Sorumluları, Reklam Ekibi, Sponsorluk Ekibi, Dış İlişkiler Ekibi, Tasarım Ekibi" şeklindedir.

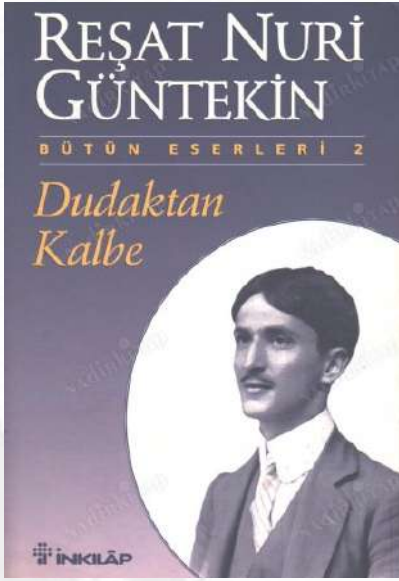
MUN Konferansının anadili İngilizcedir. İngilizcesi ortalama üstü ve iyi olan herkes bu konferansa katılım sağlayabilir. Bu konferansların lise seviyesine indirgenmiş versiyonunda temel amaçlar eğlenmek, İngilizcemizi geliştirmek, politika ve strateji yeteneklerimizi geliştirmektir.

Böylesine etkinlikleri yapmamızın sebebi, okula karşı aidiyet duygumuzun artması ve bir olduğumuzda bir şeyler başarabileceğini göstermektir. Herkesin içinde bir lider yatmaktadır, bu potansiyeli dışa vurmak kişinin kendisinde bitmektedir. ÇLMUN'23 için geri sayım başlamış bulunmaktadır. Birincil hedefimiz, yeni delege ekibimizi kurup ikinci eğitim/öğretim yılının sonuna doğru bu programı yinelemektir. İkincil hedefimiz ise bu programı bir gelenek haline getirip, her sene okulumuzda yapılabilecek düzeyde yönetim ekibi kurmak, bu ekibin de bu programı organize ettikten sonra alt devrelere teslim etmesini sağlamaktır.

Deniz Umut AYPEK
Şilan Zeynep BEKTAŞ

DUDAKTAN KALBE

Dudaktan Kalbe, Reşat Nuri'nin basılan ilk kitaplarından biridir. Bu romanın konusu, gerçek sevgiyi tanımadığı için geç kalınmış bir aşkın hikayesini, bu hikâyenin kimlere ne bedeller ödettiğini ve hayatları nasıl değiştirdiğini anlatıyor. Genç yaşta babasını kaybetmiş ve kendisini Avrupa'da yetiştirmiş keman virtüözü Hüseyin Kenan ve İzmirli 'Kınalı Yapıncak' Lamia'nın hikayesi. Tüm bu hikâyenin çevresinde gelişen karakterlerle toplumun da nasıl bir gelişim ve aydınlanma sürecinden geçtiği ve bu süreçte toplumun 'aydın' sayılan kesimi ile 'orta sınıf' sayılan daha geleneksel kesiminin yaşadıkları bir arada sunuluyor. Mühendislik okulunu bitirmiş, keman virtüözü, otuzlu yaşlarındaki Hüseyin Kenan'ı yetiştiren dayısı Saip Paşa, belediye başkanlığı yapmış, düzenlediği balo ve davetlerle yüksek sosyete ile yakından ilişkiler kuran biri.

Hüseyin Kenan da bu ilişkiler sayesinde 'Cavidan' adında, neredeyse bir prenses gibi yetiştirilmiş bir paşa kızı ile tanışıyor. Bu zengin ve nüfuzlu aile ona mantıklı geldiği için Cavidan ile uzun süren bir nişanlılığa adım atıyor. Ancak bu süreçte 15 yaşındaki Lamia ile tanışıp başta onu başka bir kadınla olan gönül ilişkisini saklayabilmek için kullansa da zamanla 'Kınalı Yapıncak' adını verdiği Lamia büyüyüp genç bir kadın olduğunda Kenan'ın kalbi daha önce hiç tanımadığı duygularla Lamia'yı sarıyor. İstanbul ve İzmir arasında süregelen bu karşılaşmalarda Kenan, ne kadar kalbi aşktan yana olsa da duygularını anlamlandırmakta güçlük çekiyor. Mantığını ve şöhret hırsını dinleyip İstanbul'a giderek Cavidan ile evlenmeyi seçiyor. Ancak tüm bunlar yaşanırken, Lamia'ya duyduğu derin sevgiyi bir Doğu masalından esinlenerek yaptığı "Siyah Yıldızlar" adlı besteye dönüştürüyor. Masalda, şehzade olduğu anlaşılırsa gözlerine "mil çekilerek" kör edilecek birinin yıllarca bu korkuyla saklanarak çoban kılığında yaşayan bir şehzadenin, bir gün Sultanın en küçük zevcesini görüp ona âşık olduktan sonra yaşadıkları bu aşk anlaşılmasın ve sevdiği kadın zarar görmesin diye kadının "Siyah Yıldızlarım" dediği gözlerini "Seni karşımda gördüğüm vakit, gözlerimin sırrımızı gizleyememesinden korktum. Dün gece zindanda kendi elimle gözlerime mil çektim. "Siyah Yıldızlar'ım artık söndü, görmüyorum..." diyerek kör edışı ve aşkı için kendinden vazgeçışı anlatılıyor.

Lamia ise çocukluğundan beri âşık olduğu bu adamdan bir çocuk dünyaya getirince toplum baskısı yüzünden yaşadığı İzmir'den İstanbul'a taşınmak zorunda kalıyor. Ancak orada da talihsizlikler ve toplumun dışlanmasından kurtulamıyor. Tek başına çocuğunu büyüten bir anne olarak kabul göremeyince evleniyor ancak bu evlilik de ona mutsuzluktan başka bir şey getirmiyor.

¹Mil Çekmek: Kızgın bir demirin göze temas ettirilmeden göze yaklaştırılıp uzunca bir müddet (göz eriyene ve göz kapakları pişip birbirine yapışmaya kadar) bekletilmesi ile gerçekleştirilen; çoğunlukla Ortaçağda kullanılan cezalandırma işlemi.

Kızı ile İstanbul'da bin bir türlü kötülükle tek başına mücadele eden ve tüm bunlar olurken masumiyetinden ve dürüstlüğünden ödün vermeyen Lamia'ya karşı Kenan ise çektiği aşk acısı ile darmadağın oluyor ve Cavidan'dan boşanıyor. Bir kızı olduğunu ise çok geç öğrenen Kenan, Lamia'ya kavuşma hayalleri kurarken Lamia yıllar süren bu acı aşkı bir doktor olan Vedat

**"Bir eğlence gibi başlayan bu
sevda, bir gizli zehir gibi
dudaklarımdan kalbime indi."**

ile evlenme kararı alarak sonlandırıyor. Bu son olay da Kenan'ın tıpkı "Siyah Yıldızlar" masalındaki şehzade gibi aşkı için kendisinden vazgeçmesiyle sonuçlanıyor. Kitabı okumayı bitirdiğimde, Reşat Nuri'nin kullandığı edebî dilin dönem için "yalın ve samimi" olarak tanımlansa da 2022 yılı için hiç de öyle olmadığını söyleyebilirim. Nitekim kitabın arkasındaki üç sayfa uzunluğunda sözlük de bu düşüncemi destekler nitelikteydi. Kitabın içeriğine gelecek olursak yaşanan duyguların kontrol edilmeden, olduğu gibi eyleme döküldüğünde de tamamen bastırılıp görmezden gelindiğinde de ne kadar kötü sonuçları olduğunu ve bunun yalnızca iki kişiyi değil çevrelerinde olan birçok yaşamı nasıl kötü etkilediğini Reşat Nuri ustaca anlatmış. Ancak bir kadının aşkına sahip çıkmak için ödediği bedeller ve bir erkeğin ödediği bedeller kıyaslandığında ortaya hiç de adil bir hikâyenin çıktığını söyleyemeyiz. Kelimelere dokunsak, harf harf dökülecek kadar naif ve kırılğan Lamia, hayatın tüm zalimliğiyle defalarca sınanırken hepsinin içinden sapasağlam çıkmayı başarırken Kenan'ın Cavidan ile evliliğine katlanamayıp Lamia'ya olan özlemiyle sınanması ve bunun onu sonuna sürüklemesi bana adil gelmedi. Eleştirimin sonuna yaklaşırken aklıma şu sorular süzülüyor, "Tüm zorluklara rağmen aşk her şeye değer mi?" "Aşkımızı, kendimizin bile ulaşamayacağımız bir yere saklarsak sonsuz olur mu?" "Gerçekte güçlü olan kimdir, rüzgâra karşı eğilip bükülse de kırılmayan mı yoksa kaskatı kalıp bir fırtınada kırılıp yok olan mı?" Ha bir de bir zamanlar sadeliği ile övünülen bir dil nasıl oluyor da zamanla bu kadar yabancılaşıyor?

Yoksa o dil olduğu yerde dururken biz miyiz zamanla kendi dilimize bu kadar yabancılaşan?

**Sadettin YAZICI
11-B**

BEYAZ KALE

Postmodernizm bir roman olup, 4. Mehmet döneminde geçmiştir. Kendi şehrinden gemiyle Napoli'ye giden, mühendislik bilimiyle ilgilenen bir Venedikli, Türkler tarafından esir alınıp İstanbul'a getirilir. Hastalığını iyileştirdiği için bir paşanın gözüne giren Venedikli, Paşa tarafından fiziksel olarak kendisine tıpa tıp benzeyen hocaya armağan edilir. Venedikli ile çeşitli ortak projeler üreten Hoca, onunla tuhaf bir efendi – köle ilişkisi ve arkadaşlık kurar. Birlikte kendilerini tanımaya, alternatif astronomi teorileri üretmeye ve kusursuz bir namaz saati tasarlamaya çalışırlar. Bu sırada Hoca, yapmak zorunda bırakıldığı kehanetlerin tutmasıyla Padişah'ın da gözüne girmeye başlar. Ancak bir türlü onun üzerinde istediği kadar etki sahibi olamaz. İstanbul'da çıkan bir veba salgını, Hoca'nın aradığı fırsat haline gelir. Venedikli önce bu hastalıktan korkup Heybeliada'ya kaçsa da, Padişah'ın yardım talebi Hoca'nın onu bulup geri getirmesine yol açar. Çeşitli bilimsel ve İstatistiksel çalışmalar yapan ikili, vebanın önünü kesip duracağı tarihi bilmeyi başarırlar. Bunun üzerine müneccimbaşı ünvanını alan Hoca, padişaha iyice yaklaşır ondan hayalini kurduğu durdurulamaz bir silah yapmak için yetki ister. Bu silahın yapımına onay verince, Hoca eve kapanıp buluşuyla uğraşır, Venedikli ise onun yerine saraya gidip keyif ve eğlence içinde bir hayat sürmeye başlar. Fakat altı yıllık uğraşa ve bir servete mal olan silah, savaşta büyük bir başarısızlık yaşar. Bu durumdan kaçmak için Hoca, Venedikli ile yer değiştirip onun kimliğini üstlenir, Venedikli ise Hoca rolünde İstanbul'a döner, evlenip dört çocuğu ile birlikte Gebze'ye yerleşir.

KARAKTER ANALİZİ

VENEDİKLİ: Romanın başlarında Hoca'ya bir hediye olarak verilen Venedikli, aynı zamanda romanın anlatıcısıdır. Romandaki bu önemli rolünün haricinde, onun bir karakterden çok Batı'yı simgeleyen bir sembol olduğu söylenebilir.

HOCA: Tek cümleyle, "Doğu'dan memnun olmayan bir Doğulu" olarak tanımlayabileceğimiz Hoca, Batı'nın kendilerinden üstün olduğu yönündeki fikre bağlı bir karakterdir.

Zaman zaman efendisi olduğu Venediklinin karşısında bir öğrenci konumuna düşmesine yol açar.

PADİŞAH: Av tutkusuyla bilinen ve çocuk yaşta tahta çıktıktan sonra neredeyse kırk sene tahtta kalan IV. Mehmet, romanda aslında iki farklı şekilde sunulur. Hocanın değişimi ile padişah; ahmak, aptal, fazla zeki olmayan olarak görülür. Venediklinin değişimi ile padişah; şakacı, akli başında, ustaca sorular soran, küçük kurnazlıklar yapan bir adam olarak görülür.

Zaman- Mekân:

17. Yüzyılda ağırlıklı olarak İstanbul'da geçen eser, Padişah IV. Mehmet dönemini konu alır. Dil sade, üslup akıcıdır.

Bazı Göndermeler:

On dokuzuncu sayfada, Türklere yeni esir düşmüş olan Venediklinin zindanına kolu kopmuş, ancak umutlu bir İspanyol adam atılır. Yaşadığı fiziksel felakete rağmen umutludur, zira kendisinden yıllar önce atalarından bir başkası da benzer bir durum yaşamış, fakat daha sonra sağlam koluyla bir şövalye romanı yazmıştır. Bu bariz gönderme, romandaki kolu kopuk genç İspanyol'un Don Kişot'un yazarı Cervantes'in soyundan geldiğini ima eder.

Batı edebiyatının "ilk romanı" kabul edilen Don Kişot'un ardından, elli birinci sayfada Hayat-ül Hayvan ve Acaibü-l Mahlûkat eserlerinin adı geçer. Bunlar da, Doğu Edebiyatı'nda yazılan çeşitli eserlere göndermeler yapar. Pek çok okuyucuya tanıdık gelecek olan Acaib-ül Mahlûkat, İslam Edebiyatı'nda birden fazla örneği görülen, yazarların buldukları coğrafyadaki canlıları tanıttığı ansiklopedi benzeri eserleri kapsayan genel bir türün adıdır. Tam adı, Acaibü-l Mahlukat ve Garaibü'l-Mevcutat olan eser ise bu türün en meşhur örneklerinden biri olarak dikkat çeker. Romanda Hoca da kendi etrafındaki canlıları anlatabilmek üzere böyle bir risale yazmayı düşünür. Romanın son bölümünde seyahatnamesi ile tanınan Evliya Çelebi, Venediklinin evine gelip onun yazdığı hatıraları okur. Okulumuz kütüphanecilik kulübü tarafından yürütülen "OKU-YORUM" projesi kapsamında düzenlenen Orhan PAMUK'un Beyaz Kale adlı eserinin tartışıldığı program gerçekleştirildi. Program Z-Kütüphanede, okul genelinden çok sayıda öğrencinin katılımıyla yapıldı.

Sıla CANTÜRK
11/E

En Şanslı İnsanlar

İnternette, dünyanın en şanslı insanını ararsanız, olasılıkla bilmem kaç tren, uçak ve trafik kazası geçirip; gene de yaşayan, bilmem kaçını doğum gününün ertesinde piyangoda büyük ikramiye kazanıp zengin olan bir kişi bulursunuz. Şanslı mıdır bu kişi? Evet, şanslıdır! Fakat en şanslı o mudur? En şanslı olmanın ölçütü nedir?

Bana kalırsa en şanslı insanlar dünyanın değiştiğine tanık olanlar veya onu değiştirenlerdir. Tekerleği kullanan mağara adamı, ilk yazıyı gören Sümer genci, Napolyon'un seferlerine katılan asker, Mısır hiyerogliflerinin çözüldüğüne tanık olan filolog, ilk telefonlardan birini kullanan bilimci, Cumhuriyet'in ilanını gören lise öğrencisi, Sputnik'in uzaya fırlatılışını izleyen veya Neil Armstrong'un Ay'a adım atışını televizyonda seyreden çocuk... Kısaca olumlu, insanlığı ileriye taşıyan önemli tarihsel olaylara doğrudan tanık olanlar... Çünkü, dünyayı değiştiren olaylar, insan yaşamını ve toplumsal ilişkileri, nerdeyse her şeyi kökünden etkiler. İnsan toplumları gelişir ve evrilir. Tarih niçin yazıyla başlar? Yazı olmasaydı iletişim ve bilgi aktarımı mağara adamı düzeyinde olurdu. Atalarımız söz uçar yazı kalır demişler. Yazıya geçirilmeyen keşifler ve icatlar zamanla unutulur, onları tekrar keşfetmek gerekirdi. Napolyon, Avrupa'yı derebeylikten kurtarmıştı (kişisel amacı imparator olmak olsa da). Derebeyliğin yıkılması sayesinde burjuva devrimi yapıldı. Sputnik'in uzaya fırlatılması ise canlıların milyonlarca yıl boyunca var olduğu Dünya'nın ilk kez dışına çıkılmasını sağladı. Neil Armstrong'un Ay'da ilk adımı ise, onun için küçük, insanlık için büyük bir adımdı. Çünkü insanoğlu ilk kez var olduğu gezegenden, başka bir gök cismine ulaşmıştı. Cumhuriyet'in ilanı ve öncesinde yaşananlar ne kadar önemli olaylardı! Evet, yurdumuzun işgal günlerinde insanlar büyük acılar yaşadı ama dünyayı değiştirdiler ve değiştiğine tanık oldular. Önceki kuşaklardan daha şanslı olduklarını söylemek yanlış olmaz herhalde.

Dünyayı değiştirenler ise, değişim için gerekli koşullar sağlandığı dönemde var oldukları için şanslıdır. Herhalde bazı insanlar Einstein'ın veya Newton'un teorilerini ortaya koyacak kadar yetenekliydi. Ama yaşadıkları dönemde bilim, o teorileri ortaya koyacak kadar gelişmemişti...

Yalnız insanların büyük tarihsel olayların önemini kavraması da önemlidir. Eğer kavrayamadı iseler bir bakıma şanssızdırlar veya şanslarının farkında değildirlere. Bazıları, olayları kendi küçük dünyalarında değerlendirip, onlardan hoşlanmamış hatta engellemeye çalışmış bile olabilir. Yazık olmuştur onlara. Örneğin, Kurtuluş Savaşı döneminde yaşanan karışıklıktan ötürü kârının düşmesinden yakınan bir tacir, yaşadığı tarihsel olayları kavrayamamıştır, değil mi?

Bir de başkalarının en şanslı insanları kimler saydığı konusu var. Birkaç arkadaşşıma sordum. Çoğu zengin insanların şanslı olduğunu söyledi; biri, her insanın başına en az bir kez kötü bir olay gelmiştir, dedi; bir başkası da duruma göre değişir, dedi. Evet, zenginler şanslıdır. Ama tarihsel dönemlerin tanıklığını parayla satın alabilir misiniz?

Değerli şeyler satın alabilir, keyifli zaman geçirebilir, egzotik ülkelere gidebilirsiniz. Ama büyük tarihsel olayların tanıklığı satın alınamaz ve yaşantılar tekrarlanamaz. Sokrates'in, Protagoras'un, Platon'un, Ksenofon'un, Aristofanes'in, Atina'nın köşe başlarında söyledikleri döneme gidebilir misiniz? Geçmişteki büyük zaferlerin, dünyayı değiştiren keşiflerin heyecanını o dönemlerin insanları gibi duyabilir misiniz? Antarktika'yı Amundsen ile beraber keşfedebilir misiniz? Duruma göre değişir diyen arkadaşımı ise pek anlamadım. Herhalde, bir durumda bir kişi kendini şanslı sayarken başkası şanssız sayabilir demek istedi. Aslında, bu da yanlış sayılmaz.

Sonuç olarak, çoğunluk zenginlerin şanslı olduğunu düşünse de onlardan daha şanslı olanlar var. Bunlar dünyanın değiştiğine tanık olan veya onu değiştirenler. Çünkü yaşadıkları dönemlerde neredeyse her şeyi değiştirecek gücü elde etmişlerdi.

Cemal Süreyya'nın "Uçurumda Açan" şiirinden bir dörtlülle bitirmek isterim:

"Selam size büyük durumlar doruk anlar
Dağ görgüsü kazanır Ağrı'yı bir kez görse de kişi
Marmara'dan yirmi yılda çıkaramayacağı gerçeği
Okyanusu beş dakika seyretmekle kavrar"

Göksu Ragıp ÜNALAN
10-A

GÜLMEK VE AĞLAMAK

Sizce insanlar sadece mutlu olduğunda gülüp, mutsuz olduğunda mi ağlar? Bu sorunun cevabı görecelidir. Biri ağlayınca çoğu insan ona acınası gözlerle bakar fakat insanın ne için ağladığı bilinmez. Bu ağlamak mutlu olduğu içinde olabilir mutsuz olduğu içinde olabilir. İstedığımız bölümü kazanınca veya bir baba ve annenin çocukları dünyaya geldiğinde gözlerinden yaşlar akar. İnsanlar buna mutluluk gözyaşı der. Tabi ki genele baktığımızda insan üzüldüğü zaman ağlar ama mutluyken de ağlandığı hep gözden kaçar. Peki gülmek, insan hep mutluyken mi güler hayır çoğu insanın kahkahaları sahtedir. Mutsuzluğunu gizlemek için bir araçtır "Gülmek her zaman mutlu olmak için değildir, öyle gülmeler vardır ki en büyük acıları sadece o gülümsemeyle kapatmaya çalışırsın" yaşadığın acıları atlatma şeklin gülmek olabilir ama bazen ağlamak gerekir. Kişi içinden geleni, geldiği gibi yaşamalı yer, zaman, kişi ayırt etmeksizin ağlamak istiyorsa ağlamalı gülmek istiyorsa gülmelidir. İnsanlar ağladığı görülsün istemez oysa ne kadar saçma neden istemiyorlar anlamıyorum. Ağlamayı güçsüzlük olarak gören kişiler genelde ağlamaktan kaçınır bu insanlar acılarını gülümsemeyle kapatmaya çalışırlar bazıları çok başarılıdır bu konuda. Eğer içinizden geldiği gibi yapamıyorsanız güvendiğiniz, huzurlu ve mutlu olduğunuz yerleri seçin. İnsan sevincini ve üzüntüsünü sevdiği, arkadaşı, annesi, babası, dostuyla paylaşmalı "mutluluk paylaştıkça artar, mutsuzluk, üzüntü paylaştıkça azalır " dedikleri çok doğru güvendiğin insanlarla konuşup dertleşmek o kadar değerli ki ağlamak insanı rahatlatır bazen ağlayınca içinizdeki karamsarlığın bile yok olduğunu görürsünüz İçine attığın her şey sadece sana zarar verir. Neden başkalarına göre yaşayalım ki bu bizim hayatımız neyi nasıl istiyorsak öyle yaşamalıyız başkalarına göre hareket etmemeliyiz. Ağlarken gülmenin, gülerken ağlamanın değerini anlamalıyız Unutmamamız gereken ama hep unuttuğumuz bir şey var "Bu bizim hayatımız, hayatta ne yaşadığımız veya ne yaptığımız sadece bizi ilgilendirir" Başkalarını eleştirmek yerine kendimize bakmalıyız. Her güleni mutlu her ağlayanı mutsuz sanmamalıyız çünkü onların içlerinde ne yaşadığını bilemeyiz. Eleştirmek yerine onları anlamaya çalışabiliriz.

Sude YILMAZ

29 EKİM BİR UMUTTUR

10 Kasım'da batan güneşimizin bizlere vermiş olduğu en büyük ve en kıymetli hediyedir. Cumhuriyet: Ulusun, egemenliğini kendi elinde tutmasıdır. Yani hiçbir dış güce ihtiyaç duymadan kendi yasama, yürütme ve yargısını yürütebilmesidir.

Mustafa Kemal ATATÜRK öyle bir insandır ki, kendinden çok halkını ve gelecek nesilleri düşünmüştür. Siroz hastalığı ile mücadele ediyorken bile ülke sorunlarıyla ilgilenmeye devam etmiştir. Mustafa Kemal'imizin bir sözü vardır; "Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır, ancak Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır." Yani Türkiye Cumhuriyeti yıkılmaz ve sarsılmaz bir vatandır. Bizi yıkmaya çalışan hainler vardır elbet, fakat biz ATATÜRK'ümüzün bizlere emanet ettiği bu vatana dört kolla, hiç bırakmayacak şekilde sarılmış durumdayız.

Bazen işler kötü gitse de bizler onun bizlere emanet ettiği, nice savaşlarla ve mücadeleler ile kurtarılmış bu şehit kanı kokulu topraklarımızı asla bırakmayacak ve vatan mücadelemizden hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz.

Biz yeni nesil olan çocuklara burada çok iş düşmektedir. Asıl bu vatan bizlere emanettir, bizden sonra da gelecek nesil kardeşlerimize. Bizler bu ülkeyi çok daha iyi bir hale getirmek için ATATÜRK'ün de dediği gibi; " Süngülerle; silahlarla ve kanla kazandığımız askeri zaferlerden sonra, kültür; bilim, fen ve ekonomi alanlarında da zaferler kazanmaya devam edeceğiz." Ülkemizin çok daha iyi bir konuma gelebilmesi için yapmamız gereken çalışmaktır. Saygın bireyler haline gelmektir. Bu vatan, bu topraklar hiç kolay kazanılmamıştır, bu vatan bizimdir. Yaşlı, genç, çocuk hepimizizdir. ATATÜRK'ümüzün ilkeleri ile bu vatani yaşatmalı, bu topraklara sahip çıkmalıyız. Mustafa Kemal bizlerin bu çabalarını görseydi bizlerle gurur duyar, bu toprakları bize emanet ettiği için mutluluk duyardı. Bizler ATATÜRK'ün gözünün arkada kalmaması ve kabrinde rahatça uyuyabilmesi için çabalarımıza devam etmeliyiz. Çünkü o böyle olmasını isterdi.

Meryem Nazlı KOCA
10/F

İYİLİK – YALNIZLIK

Bazen içinizden gelen sesi ufacık da olsa dinlemeliyiz bir bakmalıyız o ses bize neler söylüyor. Belki her şeyi konuşturabilir. Bazen toprağı suyu ve havayı. Ben dinledim, baktım... Toprak konuşuyor, üstüne şu ana kadar kimlerin bastığını söyleyebiliyor. Onu kimin incittiğini, ne yaptığını, herkesin içinden gelen her şeyi biliyor. Kimisini o itekler, kimisi hiç incitmeden ortalıktan kaybolur. Ama ben eminim ki siz hiç toprakla dertleşen birini görmediniz. Ben toprağın dertlerini dinledim bana neler gördüğünü, nelerden vazgeçtiğini, neler yaptığını tek tek anlattı. Toprak deyip geçmeyin hepimiz onun üstüne basıyoruz hiç umursamadan geçip gidiyoruz ama onun üstüne basan ayaklar bazen ağlayan bazen de gülen gözlerle basıyor. Amacı olmayan bir insan da gelip toprağın üstüne bastığında ayağında hissettiği o uğultuyu, yani o tırtıklığı anlayınca sanki ayağını kaydırmışçasına kendisinin ve toprağın yalnızlığını görüyor. Oysaki Toprak bizi her şeyden koruyor. Düşünün toprağın olmadığını her şeyin betondan olduğunu... O kadar ki nefes bile alamazdık. Evet, işte toprak bana bunu anlattı. Bir arkadaş aradığınızda çok düşünmeyin, toprak her şeyin üstesinden gelir.

SEVDİKLERİM

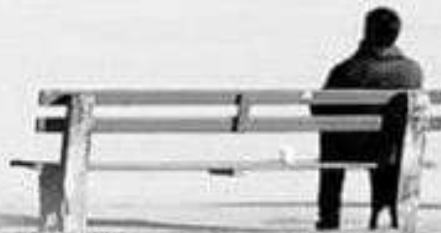
Bir sabah uyandım, çok yorgundum, güçlkle yatağımdan kalktım. Hava bulutluydu, evin içi soğuktu, değişik bir rüya görmüştüm. Hâlâ etkisinden kurtulamamıştım. Rüyamda bütün sevdiklerimden ayrıldığımı görmüştüm. Nafile... Zaten hayatımda bundan korkan biriydim, sadece sevdiklerim değil, sevdiğim hayallerden de vazgeçmek beni korkutuyordu. Hayatım neredeyse duygulardan ibaretti, evin içinde ruh gibi dolaşıyordum. En iyisi kalkıp işe koyulmaktı... Önce sıcak bir kahve yaptım kendime. Sonra aldım elime kalemimi... Nasıl bu hayallerden vazgeçmek zorunda kalmam diye düşündüm. Yazmaya başladım... Hayat sürprizlerle dolu. Bugün ne yapacağımız belli ise yarın değil... Bazen hiçbir şey birbirine uymuyor, bazen zafere ulaşmak bütün düşmanlarını öldürmek kadar zor.

Yağmur Sayılğan
9/D

VAZGEÇMEK

Yaşantımızda istemediğimiz olaylar, tepkiler veya insanlarla karşılaşabiliriz. Bunun gibi canımızı sıkan durumlar olduğu zamanlarda ise anlık öfkeyle hem kendimize hem de karşıımızdaki kişiye zarar verebiliriz. Bir olay karşısında çaresiz hissettiğimiz zaman bu olaydan kaçmak, uzaklaşmak isteriz ve çareyi vazgeçmekte buluruz. Fakat bu vazgeçışı henüz gerçekleştirmeden önce verdiğimiz kararın bizi, karşıımızdakini ya da çevremizi nasıl etkileyeceğini düşünmeliyiz. Bir şeyleri bıraktıktan sonra devam edecek olan hayatımızın bize neler vereceğini, neler getireceğini ölçmeliyiz. Verdiğimiz kararlar tüm hayatımız için değişikliğe yol açabilir. Kendi hayatımız için aldığımız “Şu anda ki” kararlarımız ile gelecekteki yaşamımızı şekillendiririz. Hayatımızı değiştirmek, bir olay veya durumun sorumluluğunu artık almak istememek ve ondan vazgeçmek, bazen olmasını istemediğimiz sonuçları doğurur. Yaptığımız değişiklikten memnun kalmayabilir ve bundan önceki yaşamımızın daha iyi ve daha bizim istediğimiz şekilde olduğunu düşünebiliriz. Karar verirken ilerisini görmediğimiz için böyle bir durumla karşı karşıya kalmak gayet doğaldır. İlerisini göremeyeceğimiz için bir şeyden vazgeçmekten korkarız. Çünkü belirsizlik bizi korkutur ve huzursuz hissettirir. Fakat bu riski alıp gerçekten hayatımızda değişikliğe yol açmak istiyorsak sakin ve düşünceli bir şekilde hareket etmeliyiz. Herkesin iyiliğine olacak davranış şekli budur. Düşüncesiz bir harekette bulunmaktan kaçınmalı ve sonrasında pişman olacağımız bir harekette bulunmamak için dikkatli bir şekilde davranmalıyız. Hiçbir zaman çıktığımız kapıyı hızla çarpmamalıyız.

Ezgi ÇAPA
11/E

İKİNCİ BİR ŞANS

Siren sesleri... Yağmurdan çok daha sesli olmasına rağmen yağmur tarafından bastırılan siren sesleri... Gökyüzü, gökyüzüne bak. Yıldızlar ne kadar da güzel değil mi? Yağmurdan ıslanan toprağın ve ağaçların kokusu... Nostaljik hissettiriyor... Ölecek miyim?... Cidden sonum geldi mi?... Yaşadığım hayattan memnun muyum?... Evsiz kaldım, işsiz kaldım, karımı kaybettim... Şuracıkta ölüp gitsem, kim hatırlayacak adımları? Kim gelecek cenazeme?... Peki ya son bir şansım daha olsaydı?... Son bir tane?..." diye düşündü Daniel... Yara bere içinde, acıdan kıvrılıyor ve parmağını bile hareket ettiremiyor bir anda hissettiği tüm acı ortadan kayboldu, bir ışık gördü... Ayağa kalktı ve ışığın geldiği yöne baktı, ilk başta sanki güneşin ta kendisine bakıyormuş gibi pasparlaktı bu ışık. Zamanla parlaklığını kaybedip arkasındaki gizemli şeyi açığa çıkardı... Gördüğü manzara karşısında nefesi kesilmişti Daniel'in... Daha az önce saat gece yarısıken ve gökyüzü simsiyahken, her yer bir anda pasparlak olmuştu, sabah olmuştu ve bulutların arasından kırılan güneş ışınları etrafı aydınlatıyordu... Ama etrafta hiç bir şey yoktu... sadece gökyüzü, güneş, boşluk ve bir merdiven..."Bir merdiven?" ... Diye düşündü Daniel.

Bu merdiven adeta havada duruyordu, bulutlara kadar yükseliyordu ve sanki yoktan varolmuş bir kapıya doğru ilerliyordu. Merdivenin taşları hafif kırık ve eski gibi görünüyordu, merdivenin kenarlarında ise renkli çiçeklerle kaplı sarmaşıklar vardı. Şaşırmıştı Daniel, ne olduğunu anlamamaktan gelen telaş ve tedirginliğin yanında, aslında huzurlu da hissediyordu... Bir rüzgar esti, rüzgarla beraber merdivenin ucundaki kapı yavaşça açıldı, Daniel artık merdivene çıkıp kapının sonunda ne olduğunu görmek istediğine karar verdi. Yürüdü, Daniel'in kötü alışkanlıkları sebebiyle sağlık problemleri vardı, en azından ölümlü bedeninde, o yüzden normalde merdiven bile çıkamazdı, fakat bu göklere kadar yükselen merdiven, sanki bir adımda, bir solukta bitmek üzereydi. Kapıya yaklaşıyordu, şimdilik görebildiği tek şey, kapının arkasında olan şeyin her neyse şu anda olduğu yerden bile çok daha parlak olduğuydu. Kapıya yaklaşmadan önce, Daniel'in tedirginliği, yerini tamamen huzur ve dinginliğe bıraktı... Kapı o kadar parlaktı ki ne olduğunu hala göremiyordu. Sonunda kapıya gelmişti, içeri bir adım attı ve, gördüğü şey beklediğinden çok daha farklıydı...

Bembeyazdı, ne gökyüzü, ne bulutlar, ne bir kapı, ne de başka bir merdiven vardı. Sadece ışık. Arkasından kalın bir ses duydu Daniel, "Daniel." Dedi kalın ses, bir anda korkup arkasını döndü ve kimse yoktu... Tedirgin olmuştu, bu ses onu ürpertmişti. Bir daha "Daniel." dedi ses. Tekrar arkasını döndü, ve yeniden kimse yoktu. "Buradayım Daniell!" dedi ses, kalın ve ürpertici tonunu bir çocuk sesine bırakarak. Tekrar arkasını döndü, ve küçük bir çocuk gördü. Bu... Bu kendisiydi, kendi çocukluğunu görüyordu. Çocuk Daniel sordu, "SEN BÜYÜK DANIEL'SİN! HAYAL ETTİĞİMİZ GİBİ ÜNLÜ BİR YAZAR OLDUN MU?"... Daniel ilk başta minik bir tebessüm etti.. Fakat bu tebessüm, kısa bir süre içerisinde ağlamaklı bir yüz ifadesine dönüştü... Yutkunamadı, "B-Ben," diye kekelerken bir anda "Daniel!" diye bir ses duydu, arkasına baktı. Bu onun genç haliydi, Üzerinde hala lise üniforması vardı.

"SEN YETİŞKİN HALIMSIN, BU ÇOK HAVALI! BÜYÜYÜNCE EVLENDİM Mİ? KARIM NASIL BİRİ? ÇOK MERAK EDİYORUM, PEKİ YA ÇOCUĞUM OLDU MU?!"... Diye sordu Genç Daniel. Daniel gittikçe üzülüyordu... Bütün hayatı gözleri önünden geçiyordu... Hayalleri, hedefleri, istekleri ve duyguları... Üzüntüden sanki kalbine bıçak saplanmış gibi hissediyordu Daniel, bir anda bir kadın sesi duydu... "Daniel, Hayatım..." dedi bu ses. Bu sesi duyunca içine sular serpildi, bütün üzüntüleri kayboldu... Arkasını döndü... Bu, hayatının aşkı, karısıydı. "Üşüyeceksin Daniel, montsuz dışarı çıkmaman hakkında seni kaç kere uyardım hayatım?" dedi karısı... "Mont alacak param yoktu ki..." diye düşünüp üzüldü Daniel. Bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu. "Çocukları evde yalnız bırakmadın değil mi?" diye sordu karısı. "Çocuklar mı?..." diye düşündü Daniel. "Benim çocuklarım mı vardı?... E benim çocuğum yok ki... Biz evlendikten sonra şey oldu hatırlamıyor musun, şey... Sen?... Sen hayatını kaybettin..." Dedi Daniel. "Yine üşüttün galiba, ne saçmalıyorsun?... Yorulmuş olmalısın hayatım. Gel sana bir sarılayım." Dedi karısı. Daniel tam mutlu bir şekilde ona sarılmaya giderken karısı bir anda kayboldu... Resmen buharlaşmış gibiydi, bir anda yok olmuştu.

En başta duyduğu kalın sesi tekrar duydu, "Daniel." dedi ses, sakın ve merhametli bir şekilde. Daniel bu sefer korkmamıştı, fark etmişti... Sonu gelmişti, ölecekti. Bunu kabullenip ölmeyi bekliyormuş gibi "Efendim?" dedi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu göklerden gelen o ses. Çekinerek, "Siz, Tanrı mısınız efendim?" dedi Daniel, sonuçta hayatında çok fazla hata yaparak, günah işleyerek, Tannya mahçup düşmüştü. O yüzden çekiniyordu. "Doğru." dedi Tanrı, "Seni buraya neden çağırdığımı biliyor musun?" dedi ardından. "Çünkü ben öldüm..." dedi Daniel. "Evet, haklısın." dedi Tanrı, sonradan ekledi ; "Fakat tek sebebi bu değil, ölmeden önce ne istediğini hatırlıyor musun Daniel?" dedi. Daniel şaşırılmıştı, başka ne olabilirdi ki? Acaba yanlış bir şey mi istemişti? Bir günah mı işlemişti? "Ben bittim!" diye düşündü Daniel... Tanrı, "Hayır. Kötü bir şey yapmadın" dedi... Daniel de kafasının karıştığını belli eden bir ses tonuyla "Ne demiş olabilirim Yüce Tanrım?" dedi. "Son bir şans" diye cevap verdi Tanrı... "Son bir şans" diye tekrar etti.

Şaşırılmıştı Daniel, üzgün ifadesi, yerini şaşkınlığa bıraktı. Bir anda ışıklar parıladı, ses ortadan kayboldu ve adeta bir fırtına başladı. Daniel'in gözünden akan gözyaşları, fırtınada uçup gitti. Sonra bir anda kendini dünyada buldu. Geri gelmişti, fakat bir şey farklıydı. Kendisi bir çocuktu, çocukluğuna dönmüştü. Tanrı, adeta ona hayatını baştan yazması için son bir şans vermişti. Daniel, bu son şansı iyi değerlendirmesi gerektiğine inandı... Çalıştı, sorumluluklarına dikkat etti ve en önemlisi hayallerinin peşinden koştu, yıllar yıllar sonra ünlü bir yazar olan Daniel, eşiyile tekrar evlendi, ve çocukları oldu. Rahat, mutlu mesut bir şekilde yaşayıp emekli olduktan sonra, dünyayı gezip hikayesini anlatmaya, hikayesi hakkında kitaplar yazmaya başladı. Bir gün yaşlandı, ölüm döşeginde son bir kitap yazmaya karar verdi, ve kendi hayatının bir zamanlar bittiği gibi bu kitabı, "Herkes son bir şans hakkeder." diye bitirdi.

Divan-ı Lügati't Türk'ten "Karga Kazga ötgünse butı sınır."

(Karga güçte, uçuşta kazı taklit eder, kaza benzemeye çalışırsa ayağı kırılır. Bu sav bir kimseye haddini aşmaması gereken yerde söylenir.)

KAZ İLE KARGA

Ormanda özenti karga derlermiş ona.

Çünkü göl kenarında, karada, havada:

-Her şey benim olsun, ben de onlar gibi olayım,

Diye dolanırmış sayın karga.

İzlermiş çoktan beri; iri cüsseli, geniş kanatlı haşmetli kazı

Karada dolanıp kafasını kaldırmadan yutar bulduğunu bazı

Bazı da göle dalar, yüze yüze toplarmış tüm nimetleri.

Bizimki de iç geçirip:

-Ah ben de şu haşmetli kaz gibi olaydım,

Karada bulduklarımı "lop" diye yutaydım,

Göllere dalıp "şap, şap" yüzeydim,

Kış gelince de sıcak memleketlere süzüleydim, dermiş.

Bir gün duymuş bizim dertli kargayı hain kurt;

Dur eğleneyim, şu ahmak kargayla birazcık,

Hem de sahip olduklarının kıymetini bilsin azıcık, demiş.

Geçmiş karşısına dostane:

-Sen her şeyi becerirsin, bulma kendinde bahane, demiş.

Özenti karga, bu sözleri duyunca kendini perde ayaklı kaz sanmış.

Hızla varmış gölün kıyısına

Yutmak için balıkları bir lokmada, atılmış suyun içine

Ne var ki taşlar, kayalar engel oluyormuş bu gidişe

Çırpındıkça parçalanıyormuş, perdeli sandığı ayakları

O güçsüz vücudunu çıkaramıyormuş yukarı

Çırpınmaları duyan haşmetli kaz

Kavrayıp upuzun kanatlarıyla biraz

Atmış kıyıya özenti kargayı.

Geçmiş kanlar içinde yatan karganın karşısına,

Açıp kanatlarını, sularını silkerek:

-Kendimiz olup sahip olduklarımızın kıymetini bilmek;

Beceremeyeceğimiz işlere kalkışmamak gerek, demiş.

Her insanın vardır güzel meziyetleri

Eğer bilmezse bu yüce kıymetleri

Yoktur aslında bu dünyada

Yaşamış ya da yaşayacaklar arasında izleri

Nazmiye BULDUK

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

SONBAHAR

Sizi serinleten güneşimin, sizi anlatan yapraklarımın, nefesinizi kesen tatlı rüzgârlarımın güzelliğini görmediniz.

Gelişimle hüznlendiniz.

Görmediniz nefesimde gizli saadetimi.

Bakmadınız solmuş yapraklarımın yüzüne, bencilliğinizden yorgunluklarına.

Ben onlara yenin bir hüviyet kazandırırken siz onları öldürmekle suçladınız beni.

Sizler beni sebepsiz gidişlerinize, verdiğiniz hüznlere, çektirdiğiniz dertlere kılıf buldunuz.

Oysa giden sizdiniz. Acıyı çektiren de.

Bir kere baksaydınız yarattığım eşsiz mutluluklara.

Görseydiniz içimdeki heyecanı ya da hatalarınıza beni siper etmekten vazgeçseydiniz anlardınız duygularımı.

Şimdiyse feryatlarım mucip.

Sümbüli havalarım yaralı.

Belledim artık beni bahane edişlerinizi,

Mihengini ücra köşelerinize saklayışlarınızı.

Bakmayacağım artık size mutluluğumla.

Teşrin aylarımın güzelliğini, alıp gidiyorum

Çiğdemlerimi, nergislerimi.

Sahtekârlıklarınız sizinle bırakıp,

Tahirliğimin mukaddesliğini öğreten sizleri bırakıp gidiyorum tasvir edilmemiş Sema'ya.

Hava karanlıktı geldiğimde,

Laleler renksiz, ağaçlar meyvesiz.

Bülbüller sessizdi, pencereler sensiz.

Bir umut arıyordu gözlerim benden habersiz.

Güneşin yüzü solmuş,

Gökyüzü gözyaşlarına küsmüştü geldiğimde.

Tenha sokaklar diriğ ediyordu seni benden,

Gönlüm yüz ifrağ etmedi sessizliğine.

Maktalar gözlerini çizdi aklıma,

Muhavere ettim onlarla,

Vazühalimi sordular esrarengiz bir edayla,

Güzelliklerine tam alışmışken uyandım korkuyla.

Her şey o yaz gibiydi.

Renkler, meyveler, duygular,

Yağmurlar vardı.

Fakat gönlüm artık sensiz, sessizdi.

Uyumuş ağaçların dibinde uzanırken tirşe mavisini masum gözlerin tezahür ettiği içimden.

Feryatları tesirli sessiz aklım bir yandan onları iyice telkinlerken bir yanda da yine kendisi mücadeleye ettiği gözlerini öldürmeye.

Kendime geldiğimde sümbüli havayı tekrar fark ettim.

Karanlığı beni içine çekiyordu sanki.

F Sonbaharı suçladım kederlenip.

Eve doğru yürürken yolun kenarındaki ağaçlara tek tek göz attım.

Meğer ne sersemletici güzellikleri vardı!

O uzun zülüflerinin rengârenk telleri yollara dökülmüştü.

Onlara bakarken bir tanesini ezdim.

Çıkan ses o kadar acıklıydı ki.

Zaten ancak bu kadar büyük ve gizli bir acı güzel olabilirdi.

Ayağımı kaldırıp ona baktım, paramparça olmuştu.

“Yeşil bir yaprak olsaydı sadece biraz tozlanırdı.” diye içinden geçirdi.

Ama şimdi “belli ki çok yorulmuştu.” diyebilirdi sadece.

Necip Fazıl’ın dizeleri geldi aklına,

“Aslında yaprak sıkılmıştı ağaçtan bahaneydi sonbahar

Gelmişti ayrılık vakti.”

O yaprağın damarlarındaki kan kurumuş olsa da basit bir dalgınlık o kalbin sonu olabilir.

Güneş ışınlarını alıp mavi çarşafın gerçek yüzünü ortaya çıkardığında Deniz yeşil çimenlerin üzerinde uzanıp dert ortaklarının gelmelerini bekliyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve geriye doğru bir yolculuğa çıktı onlar gökyüzünü süslemeye geç kalınca.

Çok normal diziliyordu saatler her akşam olduğu gibi okuldan çıkıp koşturarak gelmişti buraya ve yine aynı hareketleri yapıyordu. Farklılık gösteren duygularıydı.

Ona lezzet ve hüznün karışımını veren de.

Gülümseyordu sonra birden küçük yağmur damlaları akıyordu yanağına gözleri daha sıkı kaplanıyordu bir daha açılmak istemiyormuşlar gibi.

Şaşıyorlardı bir yana mutluluktan bir yana mutsuzluktan.

Ona beş saniye gibi gelen bu uzun saatlerde inanılmaz bir eğlence dünyası gezintisi saklıydı.

Kapısı da o yeşil sessiz çimenlerde.

İlk günlerde o kapıyı açmak için bütün gününü oyalarken şimdiki günlerde oradan kaçtığını ama aynı zamanda o merakın kalbinin bir yerinde gizlendiğini biliyordu ve gitmekten durduramıyordu kendini.

O dünyanın tehlikesini yeni öğrenmişti.

Geçen her dakikada mutsuzluğu artıyordu, gerçek benliğini keşfediyordu çünkü.

Hislerini ezberlemişti sanki. Mimiklerini, gülüşlerini, bütün duygularını.

Kendini çok tanımaya kalkıştı çünkü.

O kapıyı çok zorladı fazla kaldı o dünyada.

O gerçek dünya da fazla gerçeği anlattı ona.

Karşılığında hayatını ondan habersiz isteyerek.

Asınat KADİRİ

9/F

ATEŞ VE SU

Ateş tam yolunu kaybetmiş artık her şeyden vazgeçmiş bir zamandayken o karanlığın içindeyken Su'yu görmüş. O karanlığın içinde bembeyaz bir nokta belirmiş aslında... Su'ya âşık olmuş tam orda, bir anda karanlık aydınlık olmuş onun için. Su'yun o sert dalgalarına, o berraklığına, tam yüreğinin ortasına kendisini koymuş Ateş...

Su, yüreğindeki o yangına dayanamamış yüreğine bir damla su dökmez olmuş çünkü o da aşkından yanar olmuş. Sımsıkı sarılmışlar günler boyu, geceler boyu zaman geçtikçe Su buhar olamaya Ateş küle dönmeye başlamış. Ya Su yüreğinde yanan bir damla bile su değdirmediği aşkından vazgeçecek kadar ya da Ateş o bembeyazlıktan geri karanlığına dönecekmiş...

Ateş yapamamış, olmamış ya aşından vazgeçecekti ya da kendinden... Ama o hazırды kendinden vazgeçmeye, aşkından küle dönmeye. Ama Su dayanamamış sevdiğinin gözünün önünde küle dönmesine. Aslında ikisi de ne yapmışlarsa aşklarından yapmışlar. Su o yüreğinde yanan ateşe milyonlarca damla su dökmüş, kalbini de aşkını da almış gitmiş. Ateş, üşümüş onun yokluğunda. Su, Ateş küle dönmesin diye gitmişti ama Ateşi tam olarak küle çevirmişti. Ateş yakmış ormanları, Ateş kendini bile yakmış ama aşkını asla yakmamış...

Çıkmış yola Su'yu bulmaya. Aramış diyar diyar, gezmiş her yeri sonunda varmış sevdiğine... Gözlerinde kaybolduğu Su'yuna konuşmuş Ateş, ama değişen bir şey varmış...

Ateş artık o Su'da yüzemiyor boğuluyormuş. O berrak olan, o aşkından küle bile döneceği Su yokmuş artık karşısında ve o an anlamış işte Ateş...

Bazen kalmaktan çok gitmek gerektiğini, gittiğinle ama bilmediğini...

İşte o andan beri Ateş Su'dan, Su Ateş'ten kaçır olmuş ve Ateş'in yangınını sadece Su, Su'yun üşümesini sadece Ateş alır olmuş.

Asrın İNCEER
111

NASIR

Yoksul annelere
onların çocuklarına

kuraklık geçirmiş topraklar gibi
çatlamış topuklarında
saklıdır
gecekondu kadınlarının yoksulluğu

arkası açık naylon terlikler eskisin de
iğde
kırık leblebi
üzüm
alalım diye bekleyen çocuklar
büydüklerinde anlar kederi

İLK AŞK

ilk aşk karadeliğe benzer
sonrakileri içine çeker

hiçbir şeye benzemez içimizdeki uçurum
dibi görünmeyen
o uçurum ki derinlerinde bir çiçeği
özlemlerle sabırla
büyütür
o çiçek ki bir kez dokunulacak
bir kez koklanacak
dokunanda kalır kokusu
rengi
sonrakiler ne o dokunmuş
ne o koklayış

ilk aşk karadeliğe benzer
sonrakileri içine çeker

Haydar CEYLAN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

YALAN

Neden yalan söyler ki insan?

Onu buna mecbur eden ne mesela?

İnsan kendini yüceltmek için mi söyler bu yalanı?

Yoksa öyle hissettiği için mi bunu yapar kendine?

Neden?

Oysa bilmiyor ki karşısındaki insan bunu anlıyor ve yalanı gözlerinde görüyor.

İnsan bunu kendine yapmamalı bile bile.

Yüceliğini düşündüren şey aslında onu daha da alçaltıyor o yalan söylerken.

Yalan da bir bağımlılıktır aslında.

İnsan sıkça yalan söylediğinde fark etmeden bağlanıyor ona ve daha sonra istemeden söylemeye başlıyor.

Ne zavallı bir durum...

Tuana PEKDEMİR
10/E

MEZARIMIN BAŞINDA

Duyuyorsan feryadımı
Mezarımın başında
Sakin göz yaşı dökme
Yazıktır genç yaşında

Kalbini dolduracak
Hiçbir elem bağlama
Ben artık yok olmuşum
Benim için ağlama

Mezarımı görürsen,bir gül at
Sende bir gün solarsan
Gel benim yanımda yat

Yağmur Özer
10/D

SİYAH PERDELER

Siyah perdeler, loş bir oda
Gözlerin gözlerimde, mum ışığında
Bu gece gitme, kal yanımda
Sensizlik derin yara sol yanımda

Kıvır kıvır saçların hep aklımda
Masalların, rüyaların güzergâhında
Gözyaşlarının izleri var dudağımda
Gelemem, aklım değil başımda

Isınmıyor vücudum ellerin yokluğunda
Beni de yaktı o aşk vakti zamanında
Eğer ki bir değerim yoksa nazarında
Hoşça kal sevgilim, bana elveda

Rümeysa DEMİRBAŞ

KENDİMLE KAVGAM

Düşüncelerim uyutmuyor geceleri
Kavga ediyor sanki
Kafamdaki o kişi
Lal olmuş dili

Gözleri ise bir hayli kederli
Düşüncelerim uyutmuyor geceleri
Yüreğimi dağlıyor sanki
Suskunluğumun çaresizliği

Rümeysa DEMİRBAŞ

ÇOCUKLUK

Masmavi gökyüzü,
Pamuk şeker gibi bulutlar,
Çocuklara gülümseyen,
Çocukları ısıtan,
Güneş bakıyor oradan.

Parklarda, bahçelerde,
Koşalım gönlümüzce diye,
Isıtıyor güneş

Kaydıraklardan kayalım,
Salıncaklar da sallanalım,
Tahterevallilere binelim,
Arkadaşlarımızla oynayalım.

Gökyüzünde uçurtmalar uçuralım,
Renklere bürüyelim gökyüzünü,
Dondurmalar yiyelim,
Ağzımız, burnumuz dondurma olsun.

Koşalım gönlümüzce,
Hiç büyümeyelim,
Çocuk kalalım.

Gülümseyelim her daim çocukça...

Ece ÖZEN
10/D

BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ

Yaşamda umudun varmış,
Hayallerin kırılınca yokmuş

Malın, mülkün varmış
Bir kıvılcımla yokmuş

Eşin, dostun varmış,
Dara düşünce yokmuş

Saygılığın, itibarın varmış
Bir hata ile yokmuş

Gençliğın, güzelliğın varmış,
Yıllar geçince yokmuş

Sağlığın, sıhhatin varmış,
Hasta olunca yokmuş,

Oğlun, kızın varmış,
Ellere karışınca yokmuş

Sevdiklerin, dostların arkadaşların
Bir varmış, bir yokmuş

Dünya bir oyun yeri, insanlar oyuncuymuş
Herkesin bir hayat hikayesi varmış, bir yokmuş

Hayat...
Bir varmış, bir yokmuş.

Derya ÖZTÜRK
Müdür Yardımcısı

SATRANÇ VE OKULUMUZDA SATRANÇ

Satranç, içinde farklı türde birçok öge bulunduran, birbirine aykırı birçok şeylerden oluşan ve ataklara dayalı bir eğitimsel etkinlik olarak kabul edilmektedir.

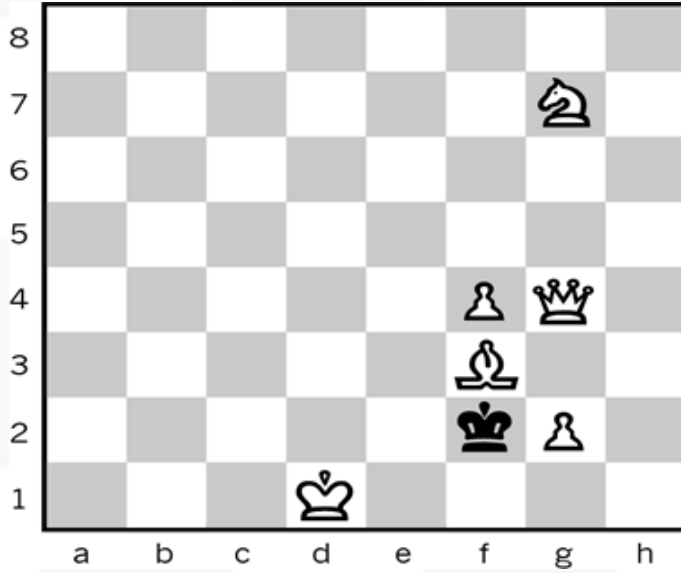
Eğitimsel olarak ise satrancın yaratıcılığı, okumayı, zekayı, muhakeme ve düşünme becerilerini geliştirdiği görülmektedir. Ayrıca satranç, hayal gücünü de geliştirir. Araştırma sonuçları satrancın öğrencilerin öğrenmeleri üzerinde olumlu bir etkiye sahip olduğunu göstermektedir. Satranç oyunu bireylere birçok farklı özellikler kazandırabilir. Başarıya odaklanma, zaman yönetimi, konsantrasyon, planlama ve benzeri özellikler satrançla bağlantılı olarak düşünülebilir. Satranç, insanların psikolojik yapısında oluşan sorunları giderebilecek araçlardan biri olabilmektedir. Çünkü satranç tek basına bile çalışılabilen, problemleri çözülebilen, analizleri yapılabilen, monotonluktan uzak, içinde pek çok güzelliği barındıran ve hayranlık duygusu uyandıran oyunlar arasındadır. Satranç, çocukların zaman zaman yasadıkları yalnızlıklarını paylaşabilecekleri iyi bir arkadaş ve onları suçtan, suç ortamından uzak tutabilecek iyi bir uğraştır. Hayatın bir iz düşümü, bir simülasyonu olarak düşünülen satranç sporunun çocuk eğitiminde olumlu ve kalıcı etkileri olduğu yaygın kabul görmektedir. Çocuklarla ilgili ortaya çıkan sorunlardan biri de belli bir konu üzerinde dikkat yoğunlaştırılmamasıdır. Sanılanın aksine, çocukların dikkatlerini bir konu üzerinde toplamasıyla konsantrasyon artmamaktadır. Konsantrasyonu sağlayan en önemli unsurun motivasyon olduğu söylenebilir. Çocuk gerçekten sevdiği, istediği şeylere karşı konsantre olmaktadır. Satranç, bir oyun havası içinde, çocuğu zorlamadan, kendi arzusuyla düşüncesini bir konu üzerinde yoğunlaştırmasını sağlamaktadır. Satranç sayesinde konsantre olmayı öğrenen çocukların, daha sonra derslerine ve diğer konulara konsantre olmaları daha kolay olmaktadır. Satranç oynayan çocuklarda dikkat dağınıklığı sorununun zamanla önemli ölçüde azaldığı görülmektedir. Çocuklarda bulunması istenen bir özellik de daha mantıklı düşünce ve davranışlarda bulunmalarıdır. Onlara iyiyi kötüyü, neleri yapıp neleri yapmamaları gerektiğini didaktik bir anlayış içinde öğretmeye çalışmanın, pek yarar sağlamayacağı gibi, itici geldiği de gerçeklerdendir. Oysa satranç, oyun içinde yapılacak bir hamlenin oyunu nasıl şekillendireceğini, oluşan yeni durumun ne gibi sonuçlar doğurabileceğini bir neden-sonuç ilişkisi içinde ortaya koymaktadır. Bunun sonucunda çocuk, günlük hayatta yapacağı davranışların, satrançta olduğu gibi bazı sonuçları olabileceği gerçeğini kavramaktadır.

Edebiyatta da "Satranç" adlı eser Stefan Zweig'in 1938-1941 yıllarında Brezilya'da sürgünde olduğu bir dönemde kaleme aldığı son ancak en önemli eseridir. Alman Edebiyatı'nda ayrıcalıklı bir yere sahip olan Stefan Zweig, Satranç adlı eserinde, satranç oyunundan yararlanarak savaş döneminde bireylerin tüm olumsuzluklara rağmen ayakta kalma ve var olma mücadelelerine dair yaşanan süreci aktarır. Satranç, karakterlerin davranışlarından hareketle psikolojik tahlillere meydan veren bir eserdir.

Okulumuzda da satranç faaliyetleri yapılmaktadır. Satranç sınıfımızda öğrencilerimiz 45 dakikalık öğle arasında satranç oynayabilmektedirler. Yarım kalan oyunlarını okul bitiminde tamamlayabilmekte, taktik çalışmalarına katılabilmektedirler. Okul içi turnuva düzenlenmesi, altın ödül verilmesi yoluyla öğrencilerimizin satranç sporuna yönelmesi teşvik edilmektedir. Okulumuzda hiçbir ücret alınmadan verilen bu hizmetten 40'a yakın öğrencimiz aktif olarak yararlanmaktadır.

50TL ÖDÜLLÜ SATRANÇ SORUSU

Beyaz oynar, üç hamlede mat eder.

"Satranç tahtası insan zihninin jimnastik salonudur."

PASCAL

İsmail Adakan

Tarih Öğretmeni

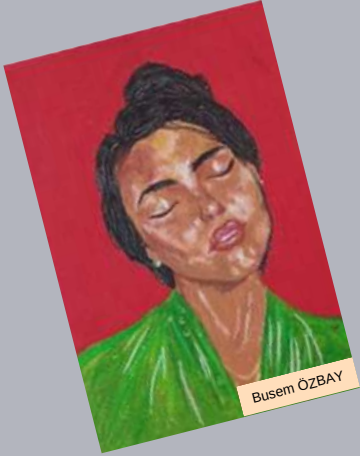
İlkay KILIÇ

Halenur YÜCEL

Öykü KAHVECİ

Busem ÖZBAY

Busem ÖZBAY

Busem ÖZBAY

Berlin KOÇAK

Naz BOLAT

Esmenur GÜNEŞ

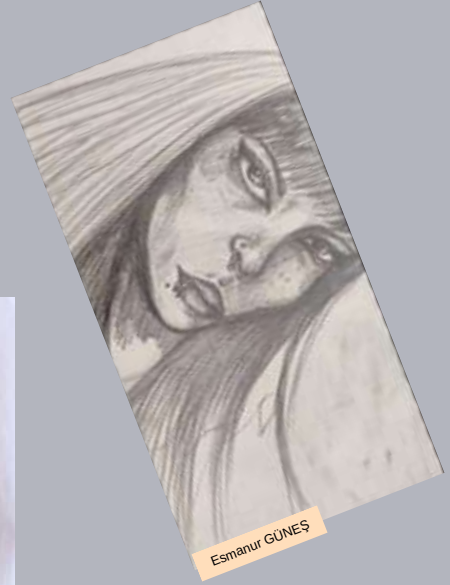
Esmenur GÜNEŞ

Esmenur GÜNEŞ

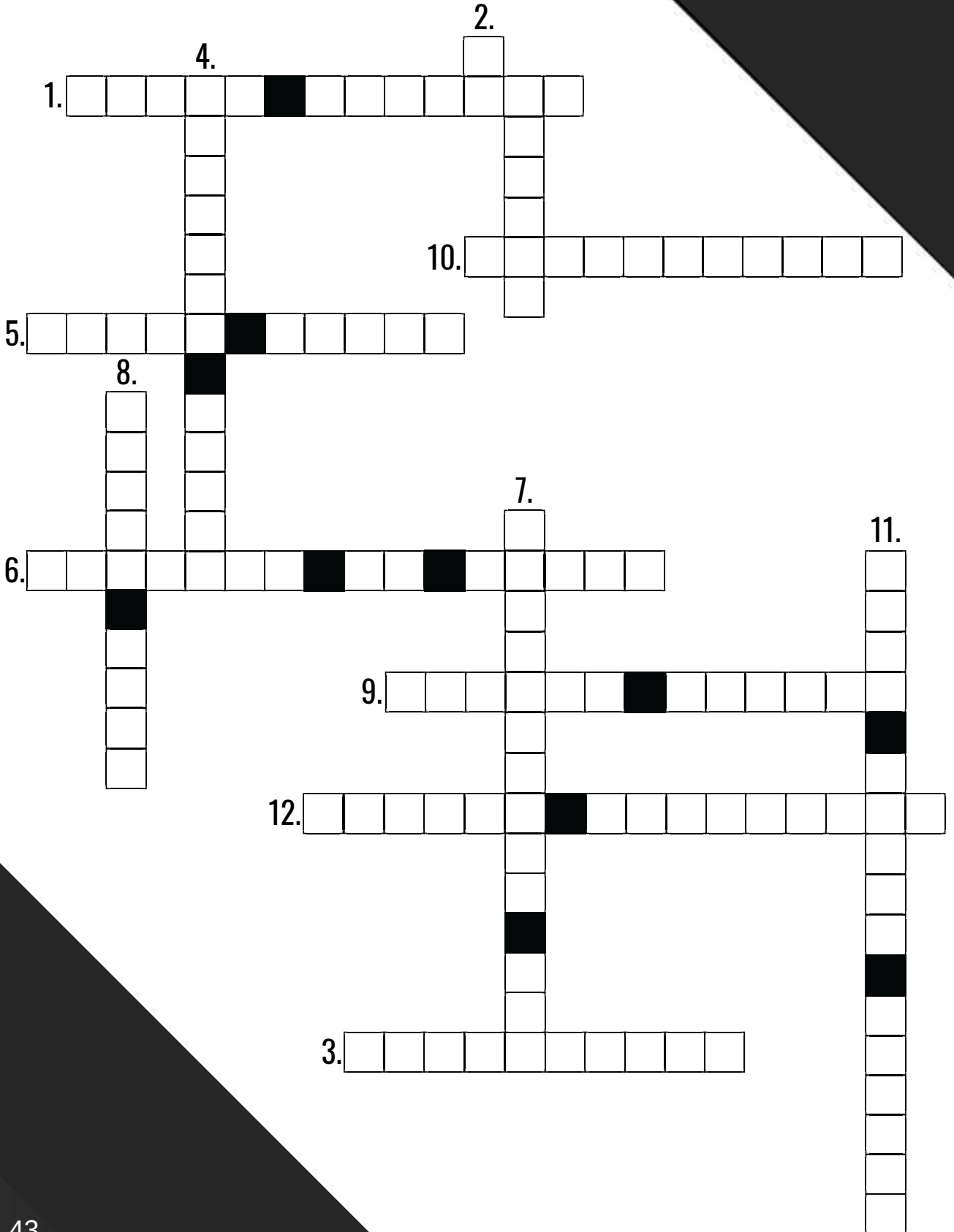

Busem ÖZBAY

Esmenur GÜNEŞ

ÇENGEL BULMACA

1. Mona Rosa şiiri hangi şaire aittir?
2. Anna Karenina eseri hangi yazara aittir?
3. Orhan Pamuk Nobel Edebiyat Ödülünü kaç yılında kazanmıştır?
4. Yusuf Atılgan'ın daha sonra sinemaya uyarlanan eseri hangisidir?
5. Hababam Sınıfı romanının yazarı kimdir?
6. Küçük Prens adlı hikayenin yazarı kimdir?
7. Kürk Mantolu Madonna'nın yazarı kimdir?
8. Kumrunun Gördüğü eserinin sahibi kimdir?
9. "Dürtme içimdeki narı, üstümde beyaz gömlek var." dizesinin sahibi şairimiz kimdir?
10. Suç ve Ceza hangi yazara aittir?
11. Nobel Ödülünü kabul etmeyen edebiyatçı kimdir?
12. Yaşlı Adam ve Deniz eserinin sahibi kimdir?

Zeynep YAĞIZ
10/D

Serüvenimiz 2005 yılında Çankaya Spor Kulübü adı altında başlamıştır. 2009 yılından itibaren ise Atakule Spor Akademisi olarak devam etmektedir. 6 - 17 yaş aralığında öğrencilerimize basketbol, voleybol, ve jimnastik branşlarında hizmet vermekteyiz.

Spor faaliyetlerimizi branşlara göre hazırlanmış iki spor salonumuzda yürütmekteyiz. Basketbol antrenmanlarını Çankaya Lisesi Spor Salonu'nda yapıyoruz. Voleybol ve jimnastik antrenmanlarını ise Muazzez Karaçay İlkokulu Spor Salonu'nda yapıyoruz.

ATAKULE SPOR AKADEMİSİ

Telefon
0312 441 94 44

E-posta
info@atakulesporakademisi.com

Sosyal Medya

ÇANKAYA LİSESİ

ÇANKAYA LİSESİ

**Hoşdere Caddesi, No 187, Yukarı Ayrancı Çankaya/Ankara
Belgegeçer: 03124391033**

**cankayalisesi@hotmail.com
cankayalisesi.pdr**

